

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκατόν λεπ. 30 [φρ. 0.30]
Τῆς Β' Περιόδου λεπ. 20 [φρ. 0.20.]

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Ἐδριμίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β. — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 καὶ 19 Νοεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 50—51

μύζαν, Δύοντα Ἥλιον, Ἑλληνικὴν Θεότητα, Ἄφρον καὶ Ἄγγελον Προσάτην — ὁ Τρεμοσβύωνος Ἀγγεῖον μετὰ τὴν Διαμολύδα — ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης μετὰ τὴν Νηρηίδα τοῦ Ναυαλίου καὶ Πύλιν τῶν Ζώων — ἡ Διακοιθεῖσα Ἀρσασκίς μετὰ τὸν Ἄγγελο Προσάτην — ἡ Ἑλικωνία Παρθένος μετὰ τὴν Πτερωτὴν Καρδίαν, Νηρηίδα τοῦ Πηρηισοῦ, Ἐαρ τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνίδα καὶ Ἀλώπεκα τῆς Μυτιλήνης — ἡ Ἀδρα τῆς Ραμνῆς μετὰ τὴν Δουκίσιον τῶν Σαλῶνων καὶ Κροθῆν — ἡ Οὐμυλὸδης Ψυχή μετὰ τὴν Κρόφοδαγανίαν, Ἄφρον τῆς Νυκτός, Μικρὸν Ἀθηναῖον, Ἄγγελο τῆς Ἀγάπης καὶ Πλοισαχρον Γκοῦν — ὁ Ὁαίπους Ἀχιλλεύς μετὰ τὴν Ἑλικωνίδα Παρθένον, Λιονοῦσα Πηγήν, Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Κροθυραῖαν Ἀρσασκίδα καὶ Σεληρολάριδα — ἡ Ἀσπὴρ Πασχάλια μετὰ τὸν Φαῖ-Διάβολον, Θετιλομαίην, Μικρὸν Λάσβιον καὶ Ἀλώπεκα τῆς Μυτιλήνης — ὁ Μικρὸς Φαντασιοκόπος μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Διός.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τετράδια Μικρῶν Μουσικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν ἀποστάσεις ἀπὸ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσῃν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἀρκετά.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιέχοντά τὸ κανονικὸν δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγότερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχον προηφενθη ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλήσῃν γραμματόσημον τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμῶν πρὸς δέκα ἐκατοστὰ τοῦ φράκτου, — ἢ ὀλιγότερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Διχρῶνον Φούξιν (σοῦ λειπών λοιπὸν ἀκόμη 3 δεκάτα ἔκτα) Ἀφροστεφανομῆνο Κύμα, Διακοιθεῖσαν Ἀρσασκίδα ([4E], ἡ ὅποια τόσον ὠραία μοῦ διηγείται τὰ τῆς γνωριμίας τῆς μετὰ τὴν Δουκίσιον τῶν Σαλῶνων) Ἀροσολοστον Νύκτα ([EE], ἡ ὅποια μοῦ ἐξομολογεῖται — καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμὸν τῶν ἄλλων — ὅτι ἀπὸ θαλάσσης συνδρομητρίδας μου ἀγαπᾷσε περισσότερο τὴν Δουκίσιον τῶν Σαλῶνων, καὶ ἀκόμη πῶς πολὺ τῶρα τοῦ εὐτύχους νὰ γνωρισθῇ μαζί τῆς εἰς τὸ Ἄρσάκειον) Αἰμίλιον Παῖδον (καλῶς ἤλθοες) Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας (δυστυχῶς κατόπιν ἐορτῆς) Χαράν τῶν Γονέων (εἰς ὅσα ἀπήνητησα ἀνωτέρω πρὸς τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, περιέχεται καὶ ἡ ἰδική σου ἀπάντησις : σοῦ προσθέτω μόνον ὅτι εἶνε καλὸ παιδί, καὶ αἱ ἀπαντήσεις του δὲν προήρχοντο ἀπὸ κακίας, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀπροσεξίας) Ἀστέρια τῆς Θάσου (καλῶς ἤλθοες βραβεῖα ἔστειλα) Ἀφρον τοῦ Γάνου (τοῦ ὅποιου ἔλαβα ἐν δελταρίον ἀπὸ τὸ Λυόν καὶ ἐν ἀπὸ τὴν Νέαν Ἰόρκην) Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης (εἶνε παλαιὰ ἱστορία αὐτῆ, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἐμπορεῖ κανεὶς καμμίαν φορὰν νὰ γίνῃ καὶ πάππος... τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸ ἀνέκδοτον τὸ διηγείσαι καλὰ δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νὰ τὸ ἐνοήσῃς, παρὰ νὰ συλλογισθῇς τὰς πολυπλόκους αὐτὰς συγγενείας) Οὐμυλὸδης Ψυχήν ([E], ποῦ τῶρα μοῦ γράφει μετὰ μύρον μελάνι, διότι με ἀκούει) Κρόαλον, Ταπινην Κόρην ([E], ποῦ ἐπέραςε τόσον ὠραία μετὰ τὴν Ἀδρίαν Καρδίαν εἰς τὴν ἐξοχὴν) Ὁδῆρα ([4E] διὰ τὰς ἐπιστολάς καὶ διὰ τὴν ὠραιότητα καλλιγραφίαν) Κατσαρίδαν ([EE], καὶ ὅπως ἐγγέλασθηκα ! ἐξέλαβα τὰ ζωγραφισμένα ἀνθῆ τῆς ἐπιστολῆς σου ὡς ἀληθινὰ !) Ἰωάννην Α. Θ. (ἔστειλα) Ἀσπὴν ([E], δὲν ἔχεις δικαίον βραβεῖον, συχνὰ καὶ μικροὶ μῆπως εἰς τοὺς περισσότερους Διαγωνισμοὺς δὲν ὑπάρχει καὶ Τάξις Μικρὰ, ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω) Λαδοῦχον Ἥλιον (δεχταί) Λιογέννην τὸν Σινωπέα (ἀλλήθεια, αὐτὸς ποῦ παριστᾷ τὸ δελταρίον σου, μοιάζει πολὺ τοῦ Ἀνανία) Πύργον τῆς Πέτρας (πρῆς τόμους τῆς δραχμῆς ὀρίεις ὁ κανονισμὸς διὰ βραβεῖον τῶν λύσεων) Ἀριστόν Κολομβητὴν ([E], ὅχι, ὁ

περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητῆς) Τρεμοσβύοντα Ἀγγεῖον (ὁ ὅποιος ἐφῆρσε τὴν μέθοδον τοῦ Φλοῖσβου τῆς Θαλάσσης καὶ ἐπίασε δύο συνδρομητὰς ἐπιστολὴν μετὰ 2 δρ. δὲν ἔλαβα) Νυμφοῦσαν τοῦ Πλοῖσβου (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀνεξίτηλον Ἀγάμησον, Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας, Χιόνα τοῦ Ταῦγέτου, [ἔστειλα [4E] διὰ τὴν ὠραιότητα ἐπιστολῆς] Ἀνδροῖον Ἀγρόδιον (σὲ συγκαίρω) Λάσος Φοινίκων, Μουσουργὸν (ἔστειλα) Λευκορεῖσιον κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταί μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου
Ἐὶς ἕκαστον τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψῃς πᾶς λύσεις των οὐ διαγραφόμενοι, παλταίται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλων, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

559. Λεξιγράφος.

Ἐνα λουλοῦδι εὐμορφο
Ὁ λύτης θὰ μᾶς δώσῃ,
Ἄν πάρῃ ἕνα σύνδεσμον,
Ἀρχαῖο βασιλοπούλο
Καὶ ἄρβρον, νὰ τὰ ἐνώσῃ.

560. Συλλαβόγραφος.

Μία δυστυχή βασίλισσα ἂν θέλετε νὰ ἰδῆτε,
Ἐνώστε τρία γράμματα καὶ τὸνομά τῆς πῆτε.

561. Μεταγραμματισμός.

Ποτάμι τῆς Εὐρώπης ἀλλάζει τὸ κεφάλι,
Καὶ γίνεται μὴ πόλις, — ἀλλ' ὄχι καὶ μεγάλη.

562. Δημιῶδες αἶνιγμα.

Εἰς τὰ νεῖατά μου καμπούρης
Στὰ γερμάματα ὀρθός.

563. Κεκοιμημένον καὶ ἀντεστραμμένον Ἐξαχρον.

- 1.—Εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἠττήθησαν οἱ Πέρσαι.
- 2.—Ὁ βάρβαρος Ἀλέργιος ἀπέθανεν ἐν Ἰταλίᾳ.
- 3.—Τοὺς γονεῖς σου τίμα, ἵνα μακροχρόνιος γίνῃς.
- 4.—Ὁ γράϊγος καὶ ὁ μαῖστρος εἶνε ἀνεμοί.
- 5.—Μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀμαλθείας ἀνετράφη ὁ Ζεὺς.

564. Κρυπτογραφικόν.

1-α234564787-9αβ-5432αβ
γ36γ-5γδ3ε23ζε6
3ζ4ε6ε-64-2345647η
ζ43-θγ46ε6-ζ43-03ζε6

565. Μαγικὴ Ἀντωνυμία μετὰ Γωνίας.

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἀντωνυμίας, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας γωνίαν (ἡ πρώτη θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κάθετος :)
Πράγα, Πύλος, ἄρχων, βοδῆμη, Νίνος, φίλος.

566. Ἑλλητισμόφωνον ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσιν ἑλλητισμόφωνον γνωμοτικόν, τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις :
★ ★ ★ ★ ★

Ἀσχημος, ἀνίκανος, φείγω, δυστυχής, ἀνόμιμος, ἡμερος, ἀπιστος, δοῦλος, ὀπίσω, ἀπιστία, ἀσθενής.

567. Ποικίλη ἀκροστιχίς μετὰ Μεσοστιχίδος.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς,

ἀποτελοῦν Ἀθηναῖον δημαγωγόν, ἐνῶ τὰ μεσοστία ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλοπούλο.

1. Πόλις ἑλληνική. 2. Προφήτης. 3. Ἄνθος ὠραῖον. 4. Πόλις εὐρωπαϊκή. 5. Κωμικός ποιητής.

568. Γριφώδης Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν πέντε λέξεων, αἵτινες εὐρίσκονται λυομένου τοῦ Γρίφου, σχηματίζουσιν ἀρχαῖαν Βασίλισσαν :

ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς
APN M + SA A
ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς ῥς

569. Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Ἐμπρός !... Ποῖος κτυπᾷ ;
(Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις, ἐκτὸς τῆς Μ. Εἰκόνας, ἐλήφθησαν ἐν τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ.)

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.
418. Μανασῆς (μᾶνα, σῆς). — 419. Ὑδρία-Ὑδρα. — 420. Γλώσσα-κλώσσα.

421. Ν Α Υ Σ Ι Κ Α 422. Ἄν τὴν
Λ Π Φ Ρ εἰπῆς κατσαρι-
Υ Π Ε Ρ Ι Ω Ν δοῦλα, (κατσαρή
Σ Ρ Κ Η δοῦλα). — 423-
Ι Φ Ι Κ Λ Ο Σ 424. 1, Βορ-
Κ Ο Ο Ι ρᾶς, Βορρᾶ, βο-
Λ Ρ Ν Η Σ Ι Σ ρά, ὄρᾶ, ὄρῶ,
ὄρων, ὄρων, πό-
ρων, πόρον, πόσον, νόσον, νότον, Νότος.

— 2. Ταῦρος, Τύρος, Κύρος, κόρος, κόρον, φόρον, φᾶρον, φάρων, Χάρων, γάρων, χοίρων, χοῖρον, Χοῖρος. — 425. Ἀπαράλλαχτα, ἢ ἀκατάστατα. — 426. ΠΥΡΡΑ-ΡΟΔ(Ο)Ν (Πολυμήστωρ, ΑΥτόλυκος, νᾶρδος, ἌσπρονΟμία, Σκάμ.ΑΝδρος). — 427. Πέπων πάθος πέφυκεν ἀνευ ἀκράτου οἴνου. — 428. (κατὰ λάθος ἐτυπώθη 416). Ἡ «Διάπλασις» εἶνε περίφημον περιοδικόν. (Ἰ διὰ πλα — ε εἰς ἰν — ε περὶ φι — μὸν — περὶ ψὶδη κίων.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10.]

Α νταλλάσσω γραμματόσημα. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Νικόλαος Γ. Ἀροσινός, ὁδὸς Πατησίων 89, Ἀθήνα. (E, 131)

Ἰ δρύθη ἐν Πειραιεὶ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» ὀνομασθεὶς «Ἑλληνισμός». — Πρόεδρος : Ἀσπὴν. Γραμματεὺς : Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης. Ταμίης : Παιδί τῆς Καρδίας. — Διεθνήσις : Σύλλογον ἀἙλλητισμὸς, ὁδὸς Καραϊσκάκου 130, Πειραιεὺς. — Μῆλη ἐγγράφονται καὶ δεσποινίδες. (E—132)

ΕΙΚΟΣΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ε ΣΗΚΩΘΗΚΑ πρωτ-πρωτ, διὰ νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς μας. Ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ἡ οἰκονόμος μου, μοῦ ἔφερε κατὰ τὸ σῆμα τὸ γάλα καὶ μίαν ἐφημερίδα. Καὶ ἔως νὰ κρυώσῃ λιγάκι τὸ γάλα, ἐξεδίπλωσα τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔβρισκα μίαν ματιάν. Κάποιος τίτλος μετὰ πολὺ μεγάλα γράμματα, εἰς τὴν πρώτην σελίδα, μοῦ ἐκίνησε ἀμέσως τὴν προσοχὴν : Ἡ παιδικὴ πόλις Διάπλασις. Ὁ τίτλος αὐτὸς εἶχε καὶ ὑποτίτλους : Μία νέα πόλις εἰς τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν. — Τὸ θαῦμα τοῦ εἰμοστοῦ αἰῶνος. — Ὀνειρον ἢ πραγματικότης ; — Ὅπου ὄλοι οἱ γονεῖς εἶνε πτωχοί, καὶ ὅλα τὰ παῖδια ἐργάζονται διὰ νὰ τοὺς τρέφουν. — Ἐρχομαι καὶ ἴδε ! — κτλ. κτλ.
Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξὴν μου ! Ὀνειρον, ἐφθύρισα καὶ ἐγὼ, ἡ πραγματικότης ; Καὶ ἀνεγνώσκων, ἡ

καλλίτερα κατέτρωγα το κείμενον του περιέργου αυτού άρθρου, το όποιον διηγείτο τα εξής:

«Χθές περί την μεσημέριαν, εις τών συντακτών τής εφημερίδος »μας, μεταβάς εις ΄Αμαρούσιον χάρην αναφυλής, και εκείθεν περι- »πλανήεις μόνος ανά την έξοχην, ειχε τήν τυχρήν να κάμη μεγά- »λην γεωγραφικήν ανακάλυψιν. Μίαν ώραν μακράν του χωρίου, εις »θέσιν τήν όποιαν άλλοτε δέν ειχεν επισκεφθή και τής όποιας δέν »γνωρίζει το όνομα, εδρέθη αϊφνης ένώπιον πόλεως άγνωστου και »τόσον ίδιορρυθμού, ώστε κατ' άρχάς ένόμισεν ότι έγινε θύμα όπτι- »κής άπάτης. ΄Η πόλις αυτή, πολύ κομψή, νέα και άπαστρέπτουσα, »εφαινετο τρόπον τινά μικροκατωμένη. Τείχη, κίτριά, οικία, δρό- »μοι, πλατεία, πάρκα, όλα της ήσαν μικρότερα του φυσικού και »του συνήθους, ως να κατασκευάσθησαν από νάνους ή από παιδία. »Μολόντι άρκετα έκτεταμένη, εφαινετο ως μικρογραφία πόλεως, »άλλα μικρογραφία χαριτωμένη. Ο συντάκτης μας, πρό των »όφθαλμών του όποιοι το θαύμα αυτό παρουσιάσθη απότομως, μό- »λις άνήλθεν εις τήν κορυφήν κάποιου λόφου, έμεινεν έκπληκτος και »εσταυροκοπήθη. Μικρός βουκός, τον όποιον συνήντησεν επί του »λόφου, τον έπληροφόρησεν ότι ή πόλις όνομάζεται Διάπλασις, »—δέν ήξευρε και αυτός πώς και διατί, — και ότι έκτίσθη, κατοι- »καίται και διατηρείται έξ έλόκληρου σχεδόν από παιδία εργατικά, »των όποιων οι γονεΐς εΐνε άσθενεις, πτωχοί και άεργοι.

«Λαβών τοιαύτας πληροφορίας, ο συντάκτης μας έτοιμάσθη κυ- »ριολεκτικώς να καταβή από τον λόφον και να σπεύση προς επί- »σκεψιν πόλεως, ή όποια τόσα παράδοξα και ένδιαφέροντα τώ υπέ- »ροστο...»

Και άκολουθοῦσαν άκόμη τρεις στήλα περιγραφής, τας όποιας άνέγνωσα χωρίς να ένθυμηθώ καθόλου το γάλα μου που έπάγωσε και άφοῦ τας άνέγνωσα, έτοιμάσθηκα κ' έγώ σαν τον συντάκτην τής εφημερίδος, να περιέλθω τά δωμάτια και να έξυπνίσω τους κοι- μωμένους άκόμη ΄Ανανίαν, ΄Αγάπην, ΄Ελπίδα, Πίστιν, Κικίην, Φιφήν κτλ. χωρίς να λημονήσω και τήν Πίσσαν, ή όποια, κουλουρια- σμένη εις τον καναπέν του γραφείου, ποιός ξέρει τί ποντικοφα- γήν ώνειρεθετο...

— Σουπνάτε και έτοιμασθήτε! τούς εφώναζα. Σήμερα έχουμε έκδρομή!

— Πώς; σήμερα; διαμαρτύροντο δέν ειπατε πώς σήμερα θα γράφετε τήν κρίσιν τής Κυριακής;

— Μά άκριβώς γι' αυτό... Άς εΐνε, έτοιμασθήτε γρήγορα και σας λέγω έπειτα... Θα πάρωμε τον σιδηρόδρομο τής Κηφισιάς, το τραίνο των όκτώ, θα βροῦμε στο Μαρούσι, και απ' εκεί ίσια... γιά τήν Διάπλασι...

— Τι; θα γυρίσωμε πίσω περσι; άνέκραξεν ο όκνηρός ΄Ανανίας, ο όποιος δέν εκατάλαβε τί ειπα.

— Ντύσου κ' έννοια σου! ήτο ή άπάντησίς μου εις πᾶσαν ερώ- τησιν και διαμαρτυρίαν.

Έκρυφα τήν εφημερίδα, διά να μη παράση ή ώρα με άπορίας και συζητήσεϊς, και δέν τήν έδειξα, παρά όταν εκαθίσαμεν πλέον εις ένα βαγόνι του σιδηροδρόμου, το όποιον καταλάβαμεν, έννοείται δλόκληρον. ΄Ημεθα παιδρότατοι. ΄Η γλυκιτάτη ήμέρα του άθηναϊ- κού Νοεμβρίου, ή καλή συντροφιά, ο έξοχικός άέρας, ένα καλαθί γεμάτο τροφίμα, —γλυκίσματα προπάντων και όπωρικά, τά όποια εφώνισε διά τήν έκδρομήν ή Κυρά-Μάρθα, —και μάλιστα ή προσδο- κία των θαυμάτων, τά όποια μάς ύπέσχετο ή έπίσκοπις τής Δια- πλάσεως, εγγέμιζαν τήν ψυχήν μας χαράν και έλπίδα. Άφοῦ συνω- μιλήσαμεν άρκετα περί τής νέας πόλεως, εσιωπήσαμεν. ΄Η Κυρά- Μάρθα, προστάτης και φύλαξ του καλαθιοῦ, το όποιον ένκινδύνευεν ίσως από κάμψιν πρόωρον έπίθεσιν, ειχε βυθισθ ή εις ρευθασμούς. ΄Η Πίσσα έτρίψεν από ευχαριότησιν εις τά γόνατά μου. Τά κορί- τία, εις τά παράθυρα, εξηρεύων τούς δρίζοντας, ανυπόμονα νάνα- καλύψουν μακράθεν «τους πύργους και τούς θόλους» τής Διαπλά- σεως. Και μόνος ο ΄Ανανίας ερητάρειεν άκόμη, πότε σοδαρός και πότε άλογοπαίζων.

— Τιμές και δόξες πάλι, κυρία Διάπλασις! μου έλεγε, Να κτι- σθή πόλις και να όνομασθ ή με τόνμα σας! Βάζω στοχίμα ότι

τήν έκτισαν συνδρομηταί μας, και να ιδήτε τί βασιλικήν υποδοχήν θα μάς κάμουν! Φθάνει μόνον να τηλεφωνήσουμε, όταν θα φθά- σουμε στο Μαρούσι...

— Να τηλεφωνήσουμε; ειπα. Και πού; Να εΐσαι πολύ εύχαρι- στημένος και μόνον αν κατορθώσουμε και βρούμε τον δρόμο...

— Θα τον βρούμε! άνέκραξεν ο ΄Ανανίας. Έχω πεποίθησιν! Θα μάς οδηγήση το ένουκτιον. Κ' έπειδή τά ζφα κυρίως έχουν ένστι- κτον, θα βάλομε τήν Πίσσα εμπροστά, και να ιδήτε πού θα μάς βγάλη ίσα στη Διάπλασι.

Ο ψύχογυϊός μου επέμενεν ότι το άλογοπαζιόν του εΐνε άλλανθοστον. Και όταν εδγήκαμεν εις το Μαρούσι, άφισε πραγμα- τικώς τήν Πίσσαν ελευθέρην να προηγήται. ΄Ημεις τήν άκολουθή- σαμεν κατά τάξιν ήλικίας, πρώτα-πρώτα τά μικρότερα κορίτσια, έπειτα τά μεγαλύτερα, έπειτα ο ΄Ανανίας, έγώ, ή Μάρθα, και τέλος ένας γάϊδαρος, τον όποιον ένουκιάσαμε από το χωριό, διά να φέρη εις τά νάνα προσωρινώς μεν το καλαθί των τροφίμων, κατόπιν δε και όποιον από ήμάς ήθελε τυχόν κουρασθ ή. Το νοήμον ζφον, — έννοή τήν Πίσσαν, —έπροχωρούσε με βήμα σταθερόν, ως να ήξευρε πού πηγαινει, διά δρόμων, δρομίσκων και άτραπών, γνωστών και άγνωστων, βατών και δυσβάτων, μετά πορείαν δε ήμισΐας ώρας, μάλλον εύχάριστον παρά κουραστικήν, μάς έβγαλεν εις μίαν έξο- χήν έντελώς άγνωστον, σχεδόν άγριαν, όπου δέν δηήρχαν χαραγ- μένοι άλλοι δρόμοι, παρά τά χαλικίστρωτα μονοπάτια που σχημα- τίζουν οι χειμαρροι και τά ρυάκια των βροχών. Και τότε άρχισα κ' έγώ να πιστεύω εις το θαύμα του ένουκτιου. Διότι το τοπίον έκείνο ήτο έντελώς πρωτοφανές δι' όλους μας, μολόντι πολλάκις εκαίσαμεν έκδρομάς προς τά μέρη εκείνα τής Άττικής. Ένας λό- φος μάλιστα, ο όποιος ύφουτο εμπρός μας, ήτο τόσον άπρόοπτος κ' έπιδητικός, ώστε θα έλεγες ότι ανυφώθη διά μαγείας. Πώς δέν τον ειξεύραμεν; πώς δέν τον είδαμεν ποτέ οὔτε από πλησιον, οὔτε από μακράν; Πολύ περίεργον! Έν τούτοις υπέθεσα ότι αυτός ήτο ο λόφος, τον όποιον άνέφερον ο πρωϊνός άρθρογράφος και σχεδόν χωρίς έκπληξιν—διότι το έπερίμενα,—είδω τήν Πίσσαν να τον ανα- θάινη...

Μετά δέκα λεπτά τής ώρας, εθρικόμεθα όλοι εις τήν κορυφήν. Και ω του θαύματος! Κόσμημα τής άπέραντου πρασίνης πεδιάδος, ή όποια εξετείνετο εκείθεν του λόφου, έλαμφεν εις τούς έκπληκτους όφθαλμούς μας, ωραία και άπαστρέπτουσα, κομψή και μικροκα- τωμένη, ή πόλις Διάπλασις, άπαράλλακτη όπως τήν περιέγραφεν ο συντάκτης τής εφημερίδος!

Και ίδου το θαύμα εμπρός μας! Δέν ήτο όνειρον, οὔτε άπάτη οὔτε πρωταπριλιά, οὔτε μυσιστόρημα, οὔτε φαντασία δημοσιο- γράφου. ΄Ητο πράγμα! Το εβλέπαμεν και το ήκούσαμεν.—μάλιστα το ήκούσαμεν, διότι οι ήχοι μάς πύλεως ζώσης, μακρinoi άλλ' εύ- κρινεις, εθαναν μέχρι τής άκοής μας. Και τότε ήσθάνθημεν κάτι παρόμοιον με το αίσθημα των Μυθίων του ΄Εεροφάντος ένώπιον τής θαλάσσης, ή των Έβραίων ένώπιον τής γής τής ΄Επαγγελίας. Μάς κατέλαθεν εκστασις και σχεδόν τρέμος. ΄Εμεινάμεν άφωνα και δα- κρυσομένοι. Έπειτα εφώναξαμεν, έξητωκραυγάσαμεν, ύψώσαμεν χείρας και φωνάς προς τον γαλανόν ουρανόν, αι δε μικρότεροι άδελφοι του ΄Ανανία ύψωσαν και πόδας, διότι κυριολεκτικώς εκαμαν τοῦμπες. Και αυτός ο γάϊδαρος του Μαρουσιου, ένθουσιασθείς εις τον γενικόν ένθουσιασμόν, άρχισε να όγκανιζή και να κλιτωπ ή με τόσην όρμηή, ώστε άπηλλάχθη αυθαίρετως από το μόνον του φορτίον, δηλαδή το καλαθί, το όποιον, με τήν πτώσιν, άπηλλάχθη και αυτό από το περιεχόμενό του. Όπωρικά τφόντι και γλυκίσματα και άλλα φαγώσιμα εστρώθησαν κατά γής, αυθωρει δε έγιναν άνάρ- παστα από τας μικράς και μεγάλας άδελφάς, αι όποιαι συγκα- τετέθησαν να χορηγήσουν και εις ήμάς τούς άλλους μίαν μερίδα, —όχι βέβαια του λέοντος.

Κατά πρότασιν του ΄Ανανία, ο όποιος εφρόνει ότι έπρεπε να ξεκου- ρασθώμεν πριν επιχειρήσωμεν τήν κατάβασιν του λόφου, εκαθήσαμεν εκεί κ' έπρογευματίσαμεν. Άλλως τή έκλήσιαζεν ή δεκάτη, ή δε χαρά και ο ένθουσιασμός άφιναν, βλέπετε, άρκετόν τόπον και διά τήν πείναν ανθρώπων, οι όποιοι ειχαν έξυπνήσ η τόσον πρωϊ και

φύγη από το σπίτι βιαστικοί, χωρίς να φάγουν σχεδόν τίποτε... Το γεῦμά μας άπετελείετο άποκλειστικώς από... επιδορπια, και δι' αυτό, καθως ειπεν ο ΄Ανανίας, δέν έγιναν προπόσεις. ΄Η αλή- θεια εΐνε, ότι εδιδάχμεθα. Και εϋθός μετά το συμπόσιον, προσέ- σαντες τον μεν γάϊδαρον εις ένα δένδρον το δε άδειο καλαθί επί των νώτων του, άρχισαμεν να καταβαίνωμεν τον λόφον, προηγου- μένης πάντοτε τής Πίσσας,— μολόντι τώρα ήτο περιττόν. Καθ' δδόν ο ΄Ανανίας εκαμε τήν εξής παρατήρησιν:

— Άπορώ πολύ πώς, άφοῦ ή ανακάλυψις τής νέας πόλεως εδημοσιεύθη εις τήν εφημερίδα, δέν έτρεξαν όλοι οι ΄Αθηναίοι να τήν ιδούν.

— Άλήθεια, ειπεν ή ΄Ελπίς, κ' έγώ ποτέ δέν έπερίμενα ότι θα είμεθα σήμερον οι μόνοι περιηγηταί...

— Αυτό άποδεικνύει ότι οι ΄Αθηναίοι εΐνε νωθροί και δυσκίνητοι, ειπεν ή ΄Αγάπη.

— Όχι δά! φαίνεται ότι το πήραν γιά πρωταπριλιά, ειπεν ή Κικίη.

— Πρωταπριλιά το Νοέμ- βριο! ωραία ιδέα!

Ένθ συνωμιλοῦσαν αι άδελ- φαί, ή Πίσσα εξαφνα έτρό- μαξε, έγύρισε κ' έτρεξε φουν- τωμένη. Τήν ένυηγοῦσε ένας σκύλος. Άμέσως όμως ήκού- σθη από μακράν ένα σφύριγμα, και ο σκύλος όπισθοχώρησε. Τότε είδαμεν ένα κυνηγόν νεα- ρώτατον, ο όποιος ήρχετο προς ήμάς, άλλ' αϊφινιδίως εστάθη κ' εκαθήσεν εις ένα κορμόν. Εφαινετο κουρασμένος και ά- πληγισμένος. Τον έπλησίασα- μεν και τον άνεγνώρισαμεν.

— Μπα! μπα! το Έαρ της Ελλάδος!... Φίλος μας! συν- δρομητής μας!

Μάς άνεγνώρισε κ' εκείνος και έσηκώθη να μάς χαι- ρετήση.

— Εΐσαι και συ κότσικος τής Διαπλάσεως; τον ήρώτησα

— Μάλιστα, Διαπλασίτης... γνήσιος!

— Και κάμνεις τον κυνηγό;

— Έ, τί να κάμω;... Στο κυνήγι ειχα κλισι από μι- κρός, και αυτό το επαγγελμα εδιδάλεξα, τώρα που εδυστύχη- σαν οι γονεΐς μου κ' έπρεπε να εργασθώ έγώ διά να τούς βοηθήσω... Άλλά τί να σας πώ, το μετενόησα... Δέν εΐνε δουλειά αυτή! Από τά χαράγματα του Θεου γυρίζω σήμερα και δέν εσοκώτσω παρά αυτά τά τρία όρτύκια... Πόσο θα τά πωλήσω; Τι θα κρατήσω έγώ, τί θα δώσω εις τούς γονεΐς μου; Κι' αυτό γίνεται τακτικά. Σπανίως να κάμω κυνήγι άφθογο και καλό. Και κουράζομαι και τάλαιπωροῦ- μαί... Άλλά τί να κάμω! Χάριν των γονέων μου, τά πάντα!

— Τά πάντα; ειπεν ο ΄Ανανίας. Πολύ καλά! Άφοῦ χάριν των γονέων σου κάμνης τά πάντα, εμπορείς σήμερα να μάς κάμης τον οδηγό, που θέλουμε να επισκεφθώμε τήν πόλιν σας; Θα σου δώσουμε πέντε δραχμές.

— Εύχαρίστως! ειπεν ο μικρός μας φίλος με άστραπήν χαρᾶς εις τά μάτια. Και μάλιστα αυτό ειχα κατά νοῦν, τώρα που έγινε πτωχός, να προσληφθώ εις τήν υπηρεσίαν τής κυρίας Διαπλάσεως.

— Να, να, ειπεν ο ΄Ανανίας. Έλα να σε πάρουμε στο Γραφείο ίσως θα κερδίξης περισσότερα παρ' από το κυνήγι.

— Να κερδίζω, και γίνομαι άκόμη και ύπηρέτης, ειπε τότε το Έαρ της Ελλάδος, μ' ένα ύφος που μάς συνεκίνησε μέχρι δα- κρύων. Το καιμένο το παιδί! εσυλλαγίζομεθα άρχοντόπουλο ως τά χθές, και να δέχεται τώρα να γίνη εσω και ύπηρέτης, φθάνει να μη βλέπη τούς γονεΐς του να πεινούν και να ύποφέρουν. Τι θέ- λησις! Τι θάρρος! τί ευγένεια αισθημάτων!

Εξεκινήσαμεν όλοι μαζί δια τήν πόλιν. Καθ' δδόν εξέφρασα προς τον οδηγόν μας θαυμασμόν και συγχαρητήριά διά τήν λαμπράν διαγωγήν του.

— Αὔτά εις τήν Διάπλασιν εΐνε συνειθισμένα, μου άπήντησε. Τίποτε περισσότερο από τούς άλλους δέν κάμνω. Τώρα πού θα πάμε εκεί, θα ιδήτε πώς εργαζονται όλα τά παιδία, άγόρια και κορίτσια, μεγάλα και μικρά. Και όλοι επάνω-κάτω έχουμε τες ίδιες ιδέες. Παιδία των καλλιτέρων οικογενειών, τώρα που εδυστύ- χησαν οι γονεΐς, εργαζονται όπως και τά πτωχότερα παιδία του λαου. Το ταπεινότερον επαγγελμα δέν τά τρομάζει. Φρονούν ότι καμμία έντιμος εργασία δέν εΐνε άναξία των, και ότι ή άγάπη προς τούς γονεΐς πρέπει να εΐνε ισχυροτέρα από κάθε εγωισμόν, φω- ροῦπερηφάνειαν και άκαταδεξιαν. Εις τήν πόλιν μας, βλέπετε, επικρατούν αι ιδέαι σας, κυρία Διάπλασις. Δι' αυτό φέρει και το όνομά σας. Έπειτα τά έννεά δέκατα των κατοίκων εΐνε πιστοί και άφωτισωμένοι συνδρομηταί...

Ο ΄Ανανίας μου έτραθήξε το μανίκι κ' εφώθιρσε:

— Τιμές και δόξες! Δέν σας τά έλεγα;

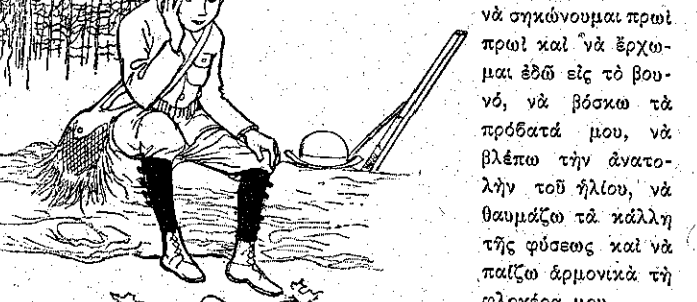
— Να και ή απόδειξις των λόγων μου! εφώνηξεν ο οδηγός. Βλέπετε εκεί πέρα εκείνη τή στανή; Βλέπετε και μιά βοσκοπούλα με το άρνάκι της, που έρχεται προς το μέ- ρος μας; Έ... ξεύρετε ποία εΐνε;

— ΄Η Λατάνια! ή Λατάνια! εφώνηξαν αι μικραι άδελφαι του ΄Ανανία.

— Μάλιστα, αυτή!... Κορίτσι από τας καλλιτέρας οικογε- νείας, τώρα βόσκει τά πρόβατα. Και βλέπετε να εντρέπεται καθό- λου δι' αυτό;

Έν τῇ μεταξύ μάς έπλησίασεν ή Λα- τάνια, και άφοῦ εξεδήλωσε μεγάλην χαράν διά τήν συνάντησιν, μάς ειπεν αυτολεξεί:

— ΄Ημπορούσα, αν ήθελα, να ήγινούμην και διδασκαλίτσα! άλλ' έγώ έπροτίμησα τήν άπλήν ζωήν των χωρικών. Μου άρέσει να σηκώνομαι πρωϊ πρωϊ και να έρχω- μαι εδῶ εις το βου- νό, να βόσκω τά πρόβατά μου, να βλέπω τήν ανατο- λήν του ήλιου, να θαυμάζω τά κάλλη τής φύσεως και να παΐζω άρμονικά τή φλογέρα μου.

Έπροχωρήσαμεν και εφθάσαμεν εις ένα δάσος, το όποιον εδρίσκετο εξωθεν τής πόλεως. Συνήντησαμεν δε εκεί ως δασοφύλακα— με ωραίαν πρασίνην στολήν και με τουφέκι, — ποιον νομίζετε;... τον φίλον μας Άσσην, κατενθουσιασμένον με τήν νέαν του εργα- σίαν, ή όποια του έπιτρέπει να εθρίσκηται πάντα μέσα εις το δάσος, να κάμνη μεγάλους περιπάτους, και συγχρόνως να κερδίξη άρκετά διά τούς πτωχούς του γονεΐς!

Εφθάσαμεν τέλος εις τήν πόλιν τής Διαπλάσεως. ΄Ητο μικρόν τοξοειδές άνοιγμα εις το κτρινοδαμμένον τείχος τής πόλεως, ύπεν- θυμίζον τήν «στενήν πόλιν»— άλλ' όχι εις τήν «τεθλιμμένην δδόν»—του Εδωγγελίου. Άνωθεν του τείχους, ύπήρχεν έντειχιασμένη μαρμαρινή πλάξ με τήν εξής άρχαιοπροπητή έπιγραφήν:

ΗΔΕ Η ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΛΕΙΝΗ ΠΟΛΙΣ
ΕΝ Η ΕΡΓΟΝ ΠΑΙΣΙΝ ΟΥΔΕΝ ΟΝΕΙΔΟΣ
ΑΕΡΓΗ ΔΕ Τ' ΟΝΕΙΔΟΣ.—ΑΘΕ΄.

Τήν πόλιν αυτήν εφρουρούσαν δύο-τρεις στρατιώται, νεαρότα-

τοι και ευσταλέστατοι, μεταξύ των οποίων—φαντάζεσθε με πόσην χαράν, — ανεγνωρίσαμεν τον φίλον μας *Αμίμητον Γελοιοποιόν*. Αυτήν την φοράν όμως ήτο σοβαρός εις την εκπλήρωσιν των καθηκόντων του, και όταν τον ήρωτήσαμεν διατί έγινε στρατιώτης, μάς απήντησε:

— Αυτό το επήγγελμα μου άρρασει καλλίτερα. Τα πολλά λόγια εινε φτώχεια. Άλλως τε αυτή εινε και η γνώμη του Νιαγάρρα, τόν όποιον εξακολουθώ να φοβούμαι.

Έγραφε τα όνόματα μας εις έν βιβλίον, όπου έγράφοντο τα όνόματα όλων των επισκεπτών, και μάς ήρώτησε περί του σκοπού της επισκέψεώς μας.

— Μά... άπλη περιήγησις! απήντησεν ο Άνανίας.
— Τότε δέν έχετε τό δικαίωμα να μινετε, παρά μέχρι της δύσεως του ήλιου. Έκτός αν αι μικράι, — διότι οι μεγάλοι εινε άπληλαγμένοι, — θελήσουν να έργασθούν. Τότε εμπορείτε να έγκατασταθήτε διαρκώς.

— Πολύ καλά. Θα σκεφθώμε. Πολύ πιθανόν να έγκαθιδρύσωμεν τό περιδικόν μας εδώ.

— Α, αυτό όχι!

— Διατί;

— Διότι εδώ εκδίδεται έν περιοδικόν παιδικόν, και δύο διά την μικράν μας πόλιν θα ήσαν πολλά. Καλά εινε σεις στας Άθήνας!

— Έκατάλαβα! ειπεν ο Άνανίας; θα εινε κανέν από εκείνα που μάς μιμούνται σαν μαϊμούδες.

— Καθόλου! εινε πρωτότυπον και πολύ ώρατον. Τό εκδίδει ο φίλος μας Έρυθρόδεμος, ο όποιος αυτό τό επήγγελμα εξέλεξε.

Έκείνην άκριβώς τήν στιγμήν διήλθεν ως άστραπή έμπροσθέν μας ένας μικρός εφημεριδοπώλης, κραυγάζων:

— Τό Παιδικόν Περιοδικόν του Έρυθρόδεμου, δέκα λεπτά!... Πάρτε, κύριοι!

— Άλλ' ο μικρός εφημεριδοπώλης δέν ήτο άλλος παρά ο φίλος μας Μικρός Λέσβιος! Τόν εφωναζάμεν και ήγοράσαμεν όλοι από έν αντίτυπον του περιοδικού. Ητο περιχαρής και διά την συνάντησιν και διά την εξόδευσιν. Μάς εξωμολογήθη δε ότι την μέν ήμέραν έπωλούσε εφημερίδας, τό δε βράδυ επήγαινε εις την Σχολήν των Άπόρων «διά να μάθη άλλα γράμματα και να εύρη άλλη δουλειά υπό της προκοπής». Εγγύ του!

Από τα πρώτα βήματα, τα όποια εκάμαμεν έντός της περιέρου πάλας, κίνησαν την προσοχήν μας οι λούστροι, οι όποιοι ήσαν όλο... κοριτσάκια, καθαρά, ζωγρά, ξευτνα, επιτήδεια, και δέν είχαν άπλως και μόνον κασέτα, κασέλια, βοδρτσες και μπογιές, αλλά και εξέδρας υπό μεγάλας όμβρέλλας, όπως ο λούστρος Δικ εις τόν «Μικρόν Δόρδον». Ένοήσαμεν άμέσως ότι οι θηλυκοί λούστροι της Διαπλάσεως ήσαν διοργανωμένοι εις Έταιρείαν, και εκεί που εσυλλογίζομεθα, καθαρίζοντες δλονέν τα όποδήματα μας, ποιος να εσοφισθη και να εξετέλεσεν αυτό τό θαύμα, είδαμεν να μάς πλησιάζη, με σικιτήματα αγαλλιάσεως, η φίλη μας Κυρία Σκαρφάλοστρα.

— Να η άρχηγίνα των λούστρων! εφώναξεν ο Άνανίας.

Αυτό εφαινετο από τό κακίετον της, τό όποιον ήτο φορτωμένον γαλόνια, και προπάντων από τό ύφος της. Μάς επεβεβαίωσε δε την όποφίαν μας η ίδια, διηγηθείσα ότι όταν εδυστύχησαν οι γονείς της και εύρέθη ήναγκασμένη να έλξθη έν επήγγελμα, επρο-

τίμησε να γίνη λούστρος... δηλαδή λούστρος γένους θηλυκού...

— Ο και η λούστρος, τό λούστρον! διεκοφεν ο Άνανίας.

— Όχι όμως λούστρος κοινή, εξηκολούθησεν η φίλη μας, αλλά λούστρος προοδευτική, εξευρωπαϊσμένη, χάρις εις την εξέδραν και εις την όμβρέλλαν, που ήγόρασα με τα πρώτά μου κέρδη. Από την πρώτην ήμέραν η πελατεία μου ήτο μεγάλη, όχι μόνον διότι εγαλίξα μ' ευσυνειδησίαν τα όποδήματα, αλλά και διότι όλοι είχαν την περιέργειαν να ίδούν «κόρασιον λουστράριζον». Με τόν καιρόν, εκέρδισα πολλά χρήματα και τότε εσκέφθην να κάμω την Έταιρείαν. Ηγόρασα λοιπόν πολλάς εξέδρας και πολλάς όμβρέλλας; προσέλαβα εις την όηρησίαν μου όλην και κορίτσια, και σήμερα ειμαι γενική διευθύντρια της μεγάλης «Έταιρείας των Λούστρων Σκαρφάλοστρας και Σας» η όποια έχει άπειρα κέρδη και τό μονοπώλιον του λούστρου καθ' όλην την πόλιν της Διαπλάσεως.

Συνεχάρημεν θερμότατα την φίλην μας διά την λαμπράν της ιδέαν, εμακαρίσαμεν τούς γονείς της, οι όποιοι χάρις εις αυτήν δέν εινε πλέον πτωχοί, κ' επροχωρήσαμεν.

Είς όλους τούς δρόμους, εις όλα τα μαγαζιά και τα εργαστήρια, οι επάγγελματιαι ήσαν παιδιά η κορίτσια. Ηγοράσαμεν άνηθ από μίαν κομφοτάτην άνθοπώλιδα, η όποια ήτο τό Άστρον Αιθρίας Νυκτός, και η όποια μάς ειπε: «Σηκώνομαι πρωί, μαζεύω άνηθ από τόν κήπον μας και τα πωλώ. Έχω την συνειδησίμ μου ήσυχην, ότι πράττω τό καθήκόν μου, και με βαυκαλίζει η γλυκεια ιδέα ότι άνταποδίδω τό ελάχιστον των όσων οι γονείς μου έπραξαν υπέρ έμοϋ.» Πρώτην φοράν ήκούσαμεν άνθοπώλιδα να δμιλή έτσι ώρατα! Ηγοράσαμεν επίσης κ' ένα μικρόν γύψινον άγαματάκι έργον του πλανοδίου άγαματοπώλου Τώνη Βερλίνου, ο όποιος καθώς μάς εξιστόρησε διά μακρόν, επρότίμησεν αυτό τό επήγγελμα κατά τό παραδειγμα ένός μικρού κορασιου, το όποιον είχε συναντήση ένα βράδυ εις την Πλατείαν του Συντάγματος, εις τας Άθήνας. Και η μικρά εκείνη επωλούσε όμοιως άγαματάκια, που κατεσκεύαζε μόνη της, χύνουσα γύψον εις ένα καλοϋπι, τό όποιον της είχε προμηθεύση ο πατέρας της.

Όδος Εδούμων ονομάζεται η κεντρικώτερα και ευρύτερα όδός της Διαπλάσεως. Η κίνησις όμως εινε τόσο μεγάλη, και εις πολλά μέρη, προπάντων εις τας διασταυρώσεις, σχηματίζεται τόσοσ συνωστισμός, ώστε να επαπειλούνται δυστυχήματα. Παρέστημεν εις τοιαύτην σύρραξιν, — ευτυχώς από τό πεζοδρόμιον, — διερχόμενοι την Όδον Εδούμων. Πεζοι και εποχούμενοι είχαν σχηματίση ένα κουβάρι αδιάλυτον, όπου η παραμικρά κίνησις ήτο επικίνδυνος. Έν τούτοις κανείς δέν εσταματούσε; όλοι ηθελαν και επέμεναν να προσπεράσουν, εστω ο ένας επάνω εις τόν άλλον, διότι

όλοι ήσαν βιαστικοί. Δέν τούς κατακρίνω διά τούτο; εις την Διαπλάσιν ο χρόνος εινε χρήμα και, εκτός των γερόντων, όλοι τρέχουν ποίως να πρωτοπροφθάση. Άλλως τε εις τό σύμπλεγμα διακρίνω όλην και φίλους μου. Να παραδείγματα χάριν, εκεινος ο ποδηλάτης εινε τό Όχρόν Άμάραντον, ο όποιος, καθώς εμαθα κατόπιν από τόν οδηγόν μας, όταν εδυστύχησεν ο πατέρας του, απεφάσισε να γίνη υπάλληλος Τραπεζης, και τώρα τρέχει με τό ποδήλατον και μοιράζει την αλληλογραφίαν του καταστήματος, (έχει όμως την ελπίδα ότι θα προαχθη, θα κερδίση χρήματα και θα κάμη άργότερα έργασίαν Ιεκήν του.) Έκεινος που κουβαλει με τό πανέρι διάφορα φώνια, εινε τό Άγμα της Νίκης, όηρητής παντοπωλείου, (πράς τό παρόν και αυτός.) Η άλλη που πωλει φάρια εινε η Έκάτη. Η όηρητρια που ξεφωνίζει γιατι κινδυνεύει να γίνη λυθμα, εινε η Πέτρα Σκανδαλου. Ο δε μανδής, με τό κομψόν άρμα, τό φορτωμένον με όλα τα προϊόντα των λαχανοκήπων, εινε ο Γαλαξίας.

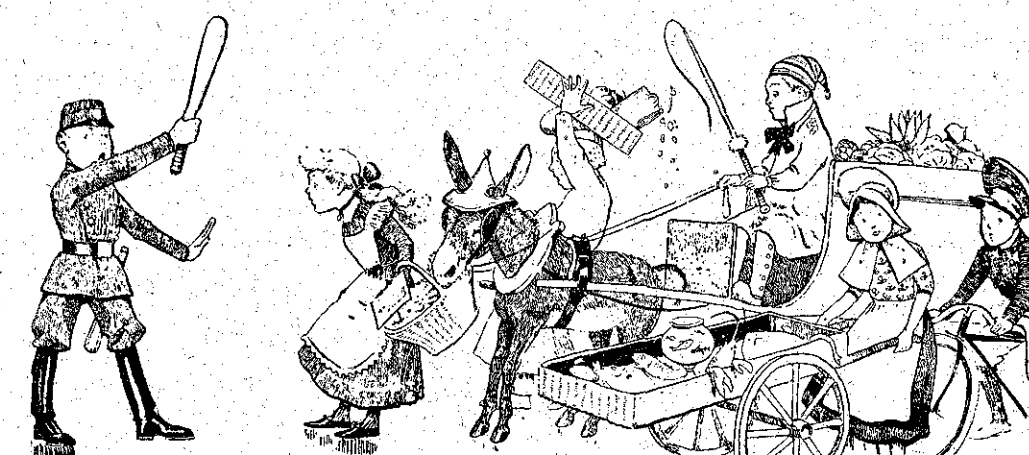

«Μία βοσκοπούλα με τό άρνάκι της...» (Σελ. 395).

Άλλά να και ένας Άστυφύλαξ, με τες μπότες του, με τό σπαθάκι του και με τό ραβδί του. Ένας τέτοιος άστυφύλαξ στέκεται εις κάθε γωνίαν. Αυτός που στέκεται εδώ εινε ο φίλος μου Χρυσόφαρο. Εβλέπει τόν κίνδυνον, σηκώνει τό ραβδί του και φωνάζει:

— Άλτ! σταθήτε όλοι!

Η Διαπλάσις δέν εινε Άθήνα. Εκεί τό ραβδί του Άστυφύλακος εινε μαγικόν. Και μόλις ύψώθη, ιδού όλοι εσταματήσαν σαν

«— Άλτ! Σταθήτε όλοι!...» (Σελ. 397).

μαρμαρωμένοι. Έπειτα ήρχισαν να περνοϋν ένας-ένας, ήσυχά ήσυχά, και τό κουβάρι των τροχών, των αλόγων και των λογικών εξεμπεροδευθήκε, χωρίς να συμβη δυστύχημα κανέν. Έτσι ελευθερώθη και τό Άγμα της Νίκης, τό όποιον μάς επλησίασε και μάς όμιλησεν εκτενώς.

— Ηλθα εδώ μόνος διά να έργασθώ, μάς ειπεν. Την ήμέραν εργάζομαι με δρεξίν και με ζήλον. Τό βράδυ όμως όταν πλαγιάζω, θυμούμαι τούς γονείς μου; τ' αδελφια μου, και κλαίω... Έ, υπομονή! Γράμματα ξεύρω αρκετά, ειμαι δεκατριών ετών, εισήλθα εις τό σχολειον της εργασίας, και ειμαι βέβαιος ότι μίαν ήμέραν θα γίνω πλούσιος, ευτυχής, στήριγμα των γονέων μου και ευεργέτης του έθνους... Τό πρωί, όσάκις αισθάνομαι δυσκολίαν να σηκωθώ, συλλογίζομαι κατά την συμβουλήν του Μάρκου Αύρηλιου: «Σηκώνομαι πρωί διά να έργασθώ και να ζήσω ως άνθρωπος. Δέν πρέπει να εύρισκω κοπιώδες τό έργον διά τό όποιον προωρισθην. Άς εινε και ταπεινόν. Μήπως επλάσθην διά να μένω άργός; ενψ τό πάν περί έμε εργάζεται.»

Και τό Άγμα της Νίκης εκαβαλίκευσε τό ποδήλατόν του και εφυγεν ως βέλος προς την εργασίαν και την χαράν.

Έν τψ μέσφ των βιαστικων και πολυασχολων παιδιων, μου κίνησαν την προσοχήν εις μικρός όηρητής ζαχαροπλαστείου, ο όποιος, φορτωμένος με μίαν πουδιγκαν, είχε σταματήση εις μίαν γωνίαν και έμενεν εκεί ώρες, εξετάζων τας τοιχοκολλημένας ειδοποιήσεις. Έφαινετο ως να έπαίξε μάλλον παρά να εδιάβαζε, και ως να ήθελε να σκοτώση τόν καιρόν του.

— Μπα! ο Δαίδαλος! ειπα, μόλις επλησίασα και τόν εγνωρίσα. Έ, Δαίδαλε! Αυτοι που περιμένουν την πουδιγκαν σου, θα περιμένουν ακόμη πολύ;

Έταράχθη, εκοκκίνισε και απήντησε:

— Εινε τό ελάττωμά μου, κυρία Διαπλάσις, να χαζεύω στους δρόμους. Τό ξεύρω. τό ήξευρα, πριν αποφασίσω να διαλέξω αυτό τό επήγγελμα και εδίσταξα πολύ. Τό αφεντικό έχει μεγάλη παραπόνα... φοβούμαι μη με διώξη... και τι θα γίνουν οι γονείς μου; Πρέπει να κόψω αυτό τό ελάττωμά, αλήθεια;

— Βεβαίωτατα, επρόλαβεν ο Άνανίας; και εις άλλο ταξειδι, θα σοϋ φέρω τό περιφημο φαλιδι μου.

— Άφισε τα άστεια, Άνανία, ειπα εγώ. Ο Δαίδαλος εινε καλός, και άφου ξεύρει τό ελάττωμά του, θα τό κόψη μόνος του.

Η αλήθεια εινε ότι εις τούς δρόμους της Διαπλάσεως βλέπει κανείς τας ώραιώτερες και καλλιτεχνικώτερες ρεκλάμες. Εινε πειρασμός διά τα παιδιά που χαζεύουν. Ποίος τες ζωγραφίζει;

— Ζωγράφους έχουμε πολλούς, απήντησε τότε ο οδηγός μας. Οι κυριώτεροι εινε ο Αειδέης, ο όποιος ζωγραφίζει άπ' όλα, αλλά πρό πάντων διαπρέπει εις τας άγιογραφίας. Να ιδήτε την Έκκλησία μας, εινε γεμάτη από άγιους του Αειδέως.

— Άλήθεια, ειπεν η Κική; εστειλε και στη Διαπλάσι ως δείγμα της τέχνης του μίαν Άγίαν, και τώρα την έχω εγώ. Μην εινε η Άγια Κική; Με πολλή χάρη ζωγραφισμένη.

— Έπειτα έχουμε την Νηρηίδα των Άγράφων, άλλ' αυτή δέν ζωγραφίζει μόνον, παρά και ράπτει και κεντά, διότι ξεύρει άπ' όλα. Έπειτα εινε η Άνθοδα Νέστης, ζωγράφος διακεκριμένη, και τέλος η Άφρα, η όποια ζωγραφίζει διά κυρίας. Εδώ κοντά εινε τό εργαστήρι της. Θέλετε να πάμε να τό ιδούμε;

— Πολύ ευχαρίστος. Ο οδηγός μάς επήγγεν εις

ένα καταστήμα ειδών πολυτελείας, πλουσιώτατον, και μάς ανέδασεν επάνω εις ένα μικρόν δωμάτιον, όπου ηύραμεν την φίλην μας Άφραν. Εκάθητο εκεί από τό πρωί, και θα έμενεν ως τό βράδυ, ζωγραφίζουσα με την ώραίαν της τέχνην, — άκουαρέλλα επάνω εις μεταξωτόν, — βεντάλλιεσ, όμβρέλλες, φορέματα, κουτιά διά γάντια και άλλα ειδη του καταστήματος.

— Αυτή εινε η εργασία μου, μάς ειπεν η Άφρα. Άνθη και φρούτα σωρεύονται εις τό τραπέζάκι μου, και με τό πινέλο προσπαθώ να μιμηθώ τα ώρατα των σχήματα και τούς γλυκείς των χρωματισμούς... Άχ πώς τα αγαπώ! Από αυτά εξαρτάται τό φωμί των πτωχών μου γονέων, οι όποιοι κάθε βράδυ με περιμένουν... Άρά γε, αι πλούσιαι δεσποινίδες και αι κυρία, όταν κρατούν με τσίσην πόζαν μίαν βεντάλιαν καλλιτεχνικώς ζωγραφισμένην, σκέπτονται ότι εκοπίασε να την κάμη ένα πτωχό κορίτσι, διά να πάρη όλίγα χρήματα και να ζήση τούς γονείς του;...

«Έφαινετο ως να έπαίξε μάλλον παρά να εδιάβαζε...» (Σελ. 397).

μου πατέρα και τη χρυσή μου μαμά, ξεχνώ ότι τα μάτια μου εινε κουρασμένα και σκέπτομαι μόνον ότι ειμαι πολύ ευτυχής. διότι εμπορώ να εργάζομαι. Είς τόν κόσμον η ευτυχία εινε στιγμιαία; άλλ' η ευχαρίστησις του να κάμη τις τό καθήκόν του δέν περνά.

Τα λόγια της Άφρας μάς συνεκίνησαν μέχρι δακρύων. Ένω κορίτσι, εσυλλογίζομεθα, που ως χθές οι γονείς του είχαν εκατομμύρια, από τέτοια οικογένεια, με τέτοια άνατροφή... και τώρα...

και υποθέτω ότι αι μαθητριά της δέν θά έννοουσαν μεγάλα πράγματά. Της εούστησα να μεταχειρίζεται άπλουστέραν γλώσσαν, και απήλθονεν καταγοητευμένοι.

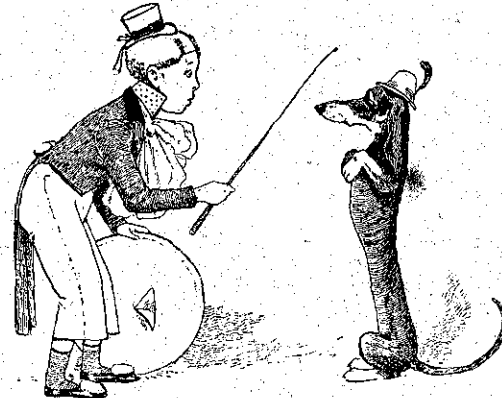
— Πάμε και στο δικαστήριο; μάς επρότεινεν ο δδηγός. Θά δητε πράγματα και θαύματα.

«Επήγαμεν. Ή δίκη ήτο πολύ σπουδαία. Δι' ασήμαντον άφορμήν είχαν μαλώση ο 'Αριελ με τον Πατατράκ. Ο δεύτερος ειπεν ότι τά ποιήματα του πρώτου ήσαν μαλλιάρια. Ο πρώτος εδωσεν εις τον δεύτερον μίαν γροθιάν και του έσπασε τή μύτη. Ο δεύτερος έπροσκάλεσε τον πρώτον εις μονομαχίαν διά γρόνθων. Ο πρώτος δέν εδέχθη, και τότε ο δεύτερος κατήγγειλε τον πρώτον επί τραύματι άπρομελετήτω, εις βρασμόν ποιητικής δρμής. Κατηγορούμενος λοιπόν ο 'Αριελ' συνήγορος του κατηγορουμένου... ποιος νομίζετε; μά ποιος άλλος, χριστιανοί μου; ο Δικηγόρος της Νεολαίας! (τό ειχε τό επάγγελμα—τό εκράτησε, άπλουστάτα!) Πληρεξούσιος της πολιτικής άγωγής μία δικηγορία... ή 'Ελληνίς' (εις την Διάπλασιν, βλέπετε, δικηγορούν και κορίτσια, όπως εις την Εδρώπην, και όπως και εκεί, φορούν ιδιαίτεραν στολήν κομφοτάτην, πράγμα που ελκύει πολύ τά κορίτσια.) Ίατρος, ο οποτος συνέταξε την ιατροδικαστικήν εκθεσιν διά τό τραύμα της μύτης του Πατατράκ, ποιος; ποία; ή καλλιτέρα ποιον; τό 'Αγαπητό Άγγελούδι! Γραμματεύς δέ του δικαστηρίου τό Σήμα της Διαπλάσεως (τό όποιον, ως έμαθα κατόπιν, έχει στο νού του να σπουδάση ιατρός.) Τά άλλα πρόσωπα δέν τά εγνωρίξα και δέν τά ένθυμούμαι.

Ή δίκη ήτο πρόσ τό τέλος. Ο Δικηγόρος της Νεολαίας ήγόρευσεν υπέρ του πελάτου του θαυμάσια. Άπέδειξεν ότι δέν υπάρχει μεγαλειτέρα προσβολή δι' ένα ποιητήν, παρά να του πής τά ποιήματά του μαλλιάρια, και ότι απέναντι τοιαύτης βρεσής, μία γροθιά στη μύτη ήτο απλή θωπεία' ύπεστήρησεν ότι ο παθών δέν ειχε κανέν δικαίωμα αποζημιώσεως, άφού προσεκάλεσεν εις μονομαχίαν τον κατηγορούμενον, παραβαίνων ούτω τους νόμους του Κράτους. Τέλος πάντων τά ειπε τόσον πειστικά, ώστε οι δικασται ήθώωσαν τον 'Αριελ «λόγω άκαταλόγιστου», και ο Πατατράκ επλήρωσε τά έξοδα της δίκης... έν μέσω χειροκροτημάτων. Όσον διά την άμοιβήν του Δικηγόρου της Νεολαίας, ήτο έν ποίημα εκ μέρους του εγνωμονόυτος 'Αριελ.

— Τώρα, αν θέλετε, μάς ειπεν ο δδηγός, πάμε όλίγον και εις τό θέατρον. Σήμερα δίδουν απογευματινήν.

— Ευχαριστώ. Τό θέατρον της Διαπλάσεως διηθύνοντο από την Κόμησον της Κεφαλληνίας, χρέη δέ γραφέως και ταμίου εις την θυρίδα εξετέλει ένα αξιόλογον παιδί, τό όποιον χάριν των γονέων του κάμνει πάσαν εργασίαν, τό Δάσος Φοινίκων. Μόλις μάς ειπε, μάς εδωσε 15 εισιτήρια δωρεάν—θυσία τά πάντα διά την Διάπλασιν!—και εισήλθαμεν. Ή Κόμησα της Κεφαλληνίας άνεκαθεν ειχε κλίσιν διά τό θέατρον. Εις τάς ημέρας της ευτυχίας της,—καθώς μάς ειπεν ή ίδια, —εμάζευε τάδελφια της και τά εξαδέλφια της, καμμιά δεκαριά διαβολάκια, και εκάμνε εις τό σπίτι παραστάσεις. Ήπειδή δέν ειχεν ιδιαίτερον βεστιάριον, εδανείζετο κρυφά τά χρωιάθη ένδυματα από τους γονείς και τά μεγαλύτερα αδελφια, —φαντασθήτε δέ τί εγίνετο μετά την παράστασιν όταν καθένας εζήτησε εις μάτην τά εδω κ' εκεί ανορθωμένα πράγματα του... Τώρα που εδυστύχησαν οι γονείς της απεφάσισε να γίνη σωστή θεατρίνα, και ίδρυσεν αυτό τό θέατρον, εις τό όποιον παίζουν 500 παιδιά, πηγαίνου δέ εκεινοι εκ των γονέων, των όποιων τά τέκνα κερδίζουν από την εργασίαν των άρκετά, ώστε να τους αγοράζουν εισιτήριον. Την ημέραν εκεινήν, εις τό πρόγραμμα ήτο κ' ένας Διάλογος

«Ή παράστασις εξακολουθεί... (Σελ. 400)

μεταξύ δύο κοριτσιών, της δεκαεξαετοδς Ίριγενίας και της δεκατετραετοδς Δάφνης. Την Δάφνην υπεκρίνετο ή Κόμησα της Κεφαλληνίας την δε αδελφήν της Ίριγενειάν ή 'Εαρινή Ήσπέρα. Ύπετίθετο ότι οι γονείς των ειχαν χάση αφηνιδίως την περιουσίαν των, και αυτά συνεκέπτοντο τί να κάμουν διά να εξέλθουν από την στενοχωρίαν. Ήπιτέλους αποφασίζουν να εργασθούν.

«—Άκουσε, Ίριγενειά μου, λέγει ή Δάφνη' οιαδήποτε εργασία ευχαριστοδσα τους γονείς μας, θά ευχαριστή έμέ χιλιας φορές. Γνωρίζομεν να ράπτωμεν, να κεντώμεν, να ζωγραφίζωμεν, γνωρίζομεν άγγειοπλαστικήν και πυρογραφίαν. Δέν πισταεύω να εινε άσχημοι αυτά αι εργασίαι...

[Την στιγμήν εκεινήν εισορμούν οι γονείς των, τάς σφίγγουν εις τάς άγκάλας των και λέγουν:]

— Εινε ώραίταται, αγαπητά μας άγγελούδια, και αι ευχαμας θά σάς συνοδούν εις τό ευγενές, θειον και ύψηλόν έργον σας!»

Ή αλλαία πίπτει. Οι θεαται —γονείς όμοιοπαθείς ως επί τό πλείστον,—χειροκροτούν ένθουσιωδώς. Ο 'Ανατιας κλαίει σάν μωρό παιδί. Και επειδή τό έργον παριστάνεται διά πρώτην φοράν, από παντού ζητούν με κτύπους και με φωνάς τον συγγραφέα:

— Ο ποιητής! ο συγγραφέας! ο ποιητής!... Ξανανοίγει ή αλλαία και έν τή μέσφ των δύο ήθοποιών έμφανίζεται ο συγγραφέας: Εινε ένα κορίτσι, ή Δροσόλουτος Νύξ. Αδτη συνέγραψε τον ώραιον διάλογον και τον εδωσεν εις τό θέατρον, βεβαίως διά ν' ανακουφή με τά ποσοστά τους γονείς της...

Ήπειτα παρουσιάσθη εις την σκηνήν άλλος μικρός βιοπαλαιστής, ο 'Αλέξανδρος Ξανθός, μ' ένα σκύλον γυμνασμένον, σάν του 'Αρνιώτη, και εκάμε πολλά και διάφορα παιγνίδια διασκεδαστικώτατα. Ή παράστασις εξακολουθεί, —άλλ' επειδή πρέπει να επισκεφθώμεν πολλά άλλα άκομή, την άφίνομεν στη μέση και φεύγομεν.

Εις τον δρόμον, ένας πτώχος πατέρας παίζει τό όργανέττο του, ένψ τό παιδάκι του, μόλις επτά έτών, συνοδευει ή μουσικήν με τό τρίγωνόν του. Την συγκινητικήν αυτην σκηνήν μου υποδεικνύει ο παρατυχών φίλος μου Κύμα του Δών, ο οποιος μου λέγει:

— Ά! τί ευτυχισμένα τά παιδια των πτωχών που ακολουθούν τό επάγγελμα του πατρός των!

— Σάν έμέ! μάς φωνάζει τότε από έν μικρόν Ύποδηματοποιον του δρόμου εκεινου ή Νεολαία της Χαλκίδος. Με βλέπετε ράπτω στη μηχανή παπούτσια... βοηθώ εις την εργασίαν του τόνι πτωχών μου πατέρα και σάς λέγω ειλικρινώς ότι δέν κουράζομαι καθόλου.

Ήσταματήσαμεν εκεί κ' έγινε γύρω μας κύκλος. Ύπέρ του πατριου επαγγέλματος εκηρύχθησαν επίσης ο Οδγος του Μονσοπράνου και ο Φλοιοβος της Θαλάσης, αι δέ φίλαι μας Σημαία της 'Ελευθερίας και Ταπεινή Κόρη μάς ειπαν απλώς ότι ακολουθούν τό πρακτικόν στάσιον, τό όποιον —χωρίς να όρίσουν ακριβώς επάγγελμα—μάς εβεβαίωσαν ότι θά τάς δδηγήση εις τά παλάτια της ευτυχίας.

Εις κάθε βήμα, και μία συνάντησις, και μία γνωριμία. Είδαμεν μίαν πλουσίαν κυρία, την όποιαν συνώδευεν εις τον περίπατον ως demoiselle de compagnie ή Παπαρούνα των Άγαθών. Ήστάθη μίαν στιγμήν και μάς ειπε ότι αυτό τό επάγγελμα δέν έχει πολλούς κόπους, δέν έχει εξευτελισμούς, και εινε μάλλον διασκεδαστικόν.

— Τό πιστεύω, της ειπα' αλλά πρέπει να θεωρησαι τυχερή, διότι δέν εδρίσκονται εύκολά πλούσια και καλαι κυρία, που να θέλουν demoiselles de compagnie...

Ήπεσοκέφθημεν κατόπιν έν Βιβλιοπωλειον, όπου επωλούντο πρακτικά βιβλία διά τους μικροδς επαγγελματίας, και τόμοι Δια-

πλάσεως. Τού Βιβλιοπωλειου δέ υπάλληλοι ήσαν οι φίλοι μας Κλέων και Άλταής,—ο δεύτερος μάλιστα εργαζόμενος κάποτε και ως χειρωναξ'.

Να και ένα μεγάλο ραφειον γυναικειων φορεμάτων, εις την οδόν Μάρθας, όπου εργαζονται ως ράπτρια ή Όρεάς της Χίου, ή Ανέλιπιτος Χαρά, ή Συριανή Ξανθούλα, ο Τρεμοσβόνων Αύγερινός, ή Μαύρη Χιών και τό Εδτυχές Μέλλον, με πολλὰς ελπίδας περι του εδτυχοδς του μέλλοντος.

«Την νύκτα...»

«Την ημέραν...»

— Ο άνθρωπος σκάλες άνεβαίνει και σκάλες κατεβαίνει!... εψιθύρισε ή Μαύρη Χιών.

Ή δέ Ανέλιπιτος Χαρά μου εξομολογήθη, ότι μαζεύει χρήματα ιδιαιτέρως, διά να επιδιορθώση τό ετοιμόρροπον πατρικόν της σπίτι.

Εις τό ραφειον αυτό των φίλων μας, δλαι αι αδελφαι του 'Ανανια παρήγγειλαν τά χειμωνιάτικα των.

Ήδού τώρα έν εργοστάσιον φυλοργικόν. Τί ώραία επιπλα που κατασκευάζει ο Θωρακοφόρος! Με πολλήν μου ευχαρίστησιν του παρήγγειλα ένα τραπέζι και μίαν βιβλιοθήκην διά τό γραφειόν μου. Ο Θαλάσιος Άήρ, φυλοργός εις τό αυτό κατάστημα, μου επέστησε την προσοχήν εις την «αρμονίαν», την όποιαν εκτελούν τά πρίνια, αι ροκάνα, τά σκεπάρνια και τά άλλα εργαλεία, ως να φάλλον τον ύμνον της εργασίας, προσέθεσε δέ, ότι αυτὸς φοιτᾷ και εις τό νυκτερινόν Σχολειον των 'Απόρων. Ο Ταπεινός Θεράπων, λεπτοουργός δεσιώτατος, μου ειπεν, ότι και εις την τάξιν των άχθοφόρων αν επρόκειτο να κατέλθη, θά τό εκάμνεν ευχαρίστως, αρκει να μη εβλεπε ποτέ τους γονείς του να πεινούν' Τέλος δέ ο Ουδέις, ο καλλιτερος φυλογλύπτης, διευθυντής του εργοστασιου, μοι ειπεν, ότι κερδίζει τώρα άρκετά χρήματα και οι γονείς του εινε ευτυχεις.

Παρακάτω συναντώμεν έν κτηνοτροφειον. Τό διευθύνει ή Φίλη των Ζώων, ο πατέρας της όποιας πρό όλίγου άκομή ήτο 'Ηγεμών—φαντασθήτε! 'Άλλ' ή αγαπήτη της πρόσ τά ζφα την έσωσεν εις την δυστυχίαν της. Τώρα άνάτρεφει εις την επαυλιν της αγελάδες, γίδες, άρνιά, όρνιθες, περιστέρια, χιλια δυό, και έχει γάλα, αυγά, κρέας, μαλλι και... χρήματα.—Εκει δίπλα εινε και τό τέλειον, τό ευρωπαϊκώτατον, τό άληθώς ιδεώδες Πτηνοτροφειον του Ίδεώδους, ο οποιος μοι ειπε:

— Τώρα πηγαίνω καλά' αν όμως άργότερα χαλάσουν ή δουλειές, σκέπτομαι να γίνω τελωνοφύλαξ, επειδή, καθως άκούω, αυται τρώγουν καθεμέρα μαύρο χαδιάρι και διασκεδάζου σάν πλούσιοι!!

Να και ή Τράπεζα του κ. Μεράρ, όπου υπηρετεί ως ιδιαιτερος

γραμματεύς του τό 'Ερυθρόν Προσωπειον. Παντού τέλος φίλοι μας: ο Ποσειδών της Μήλου εμπροουπάλληλος, ο Αντόνομος επίσης, ο Άνδρεϊός Άνδριος και ή Πλανομένη Ψυχή ύπηρέτα εις πλούσια σπίτια, ο Διογένης ο Σινωπεύς σιδηρουργός,—μού διηγήθη μάλιστα μίαν πολυ ώραιαν ιστορίαν,—ο Μικρός Άθηναϊός βαφεύς, κτλ. κτλ.

Τώρα είμεθα εις την εξοχήν. Τινος εινε αυτό τό κτήμα; Και ο δδηγός μου άπαντᾷ, ότι εινε του Μικρού Φαντασιοκόπου, ο οποιος επροστατεύθη από ένα καλόν πλούσιον και έγινε γεωπόνος. Εις τό ίδιον κτήμα εργαζονται ως γεωργοί ο Άστεροείς Ουράγός, ο Μουσουργός και ο Χρυσός Αίωνα.

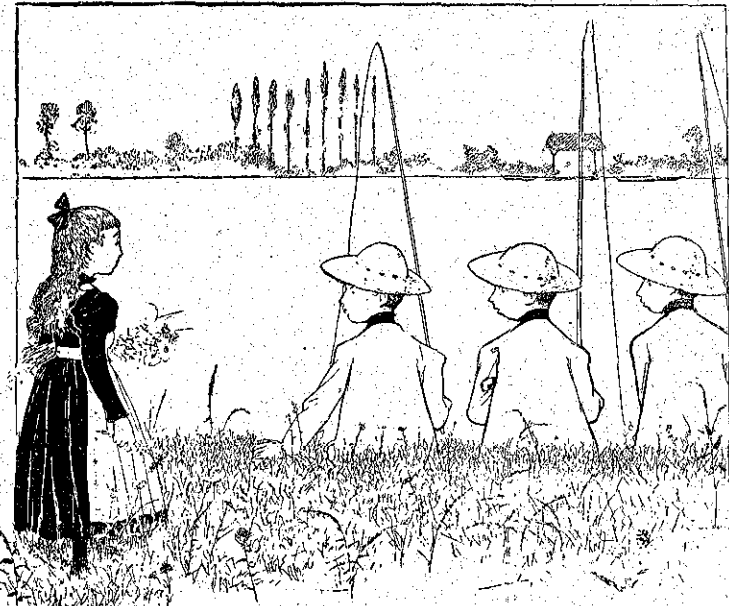
Είδαμεν τον Χρυσόν Αίωνα. Είχεν επιστρέψη από τό σχολειον και ανέλαμβανε την εργασίαν του. Και ξεύρετε τί εκάμνε; Ήβραζε νερό από τό πηγάδι διά τό πότισμα.

— Αυτό εκάμνε, μάς ειπε, και ο Κλεάνθης, ο μαθητής του μεγάλου Ζήνωνος, ο επονομασθείς δι' αυτό Φρεάντλης. Κ' εγώ τό ίδιο: την ημέραν πηγαίνω εις τό σχολειον' τό βράδυ εργαζομαι εις τό κτήμα.

Και ο Ποίγκιν της Έπιταόφου, τον όποιον συνηγήσαμεν εδω, κάμνει τό ίδιο. Αυτός δέν μάς ώμίλησε καθόλου. Άλλ' επειδή εινε και ζωγράφος, μάς εκάμεν εκ του

προχείρου και μάς εδωσε δύο εικόνάς. Ή μια παριστάνει τον έαυτόν του την νύκτα' ή άλλη παριστάνει τον ίδιον έαυτόν του, αλλά την ημέραν. Φρεάντλης σωστός!

Μπα, μπα! και τρίτος Φρεάντλης. Αυτός εινε ο Μάρτυς της 'Ελευθερίας. Εργάζεται εις τό κηπάριον της γειτονικής εκκλησίας.

«Σας ευχομαι να γίνετα και αλιεις ανθρώπων...» (Σελ. 402)

Άλλά δέν κάμνει μόνον αυτό: εινε και διεκπεραιωτής (εις τό περιοδικόν του 'Ερυθροδέρμου) και γραφέας και μαθητής. Απορήσαμεν όλοι που τά προφθαίνει τόσα, άλλ' ο φίλος μας μάς ειπε:

— Κάποια μυστηριώδης δύναμις με προστατεύει και με βοηθεί!... Και ή δύναμις αυτη εινε ο Θεός.

Εκει, κοντά εις τό κτήμα του Μικρού Φαντασιοκόπου, περνᾷ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Όπου γίνεται λόγος περί ἐλέγχου και μετανοίας.

Ο Άριστειδης Πενταπής, χάρις εις τα μακρά του σκέλη, και χάρις ιδίως εις τον δρόμον που είχε πάρη, έφθασε πρώτος εις τον τόπον της συνεντεύξεως. Έξήλθεν από την συνοικίαν της Πλάκας δια της οδού Κυδαθηναίων, έπέρασεν από την Άγγλικήν Έκκλησίαν και εισέδυσεν εις τα πυκνούτα δρομάκια του Ζαπτείου. Έβαθασ λαχανιασμένος κοντά εις την στέγαν, και έκάθησε να ξεκουρασθή εις ένα πάγκον. Και τότε, παρεδόθη εις τας σκέψεις του.

Αι σκέψεις του ήσαν εκτάκτως πένθιμοι και μελαγχολικοί. Πρώ όλίγου μόλις, όταν έπρότεινε εις τους συμμαθητάς του να τσάκουν, χωρίς να πληρώσουν τον άπαισιον εκείνον λογαριασμόν του ξενοδόχου, ειχε σκεφθή ότι αυτό θα ήτο πρώτης τάξεως φάρσα, αλλά δεν ειχε σταθμίση τας συνεπείας της. Τώρα έδλεπε τα πράγματα διαφορετικά, και, μολονότι δεν ειχε ούτε ιδέαν περί Παιγικού Δικαίου, συνησθάνετο όμως ότι ειχε διαπράξη κλοπήν, δηλαδή μίαν από εκείνας τας πράξεις, δια την οποίαν οι άστυφλακες σ' άρπάζουν από τον γαϊφά και σέ οδηγούν εις την φυλακήν. Η ιδέα αυτή τον έκαμνε να τρέμη και ή άπουσία των πρώων φίλων του να του εστραχίση. — Μήπως και τούς είχαν πιάσει;...

Έμεινεν εκεί ώρες, περιμένων εις μάτην. Είχε δύση ό ήλιος. Ο καλός καιρός ειχε μεταβληθή, και έκαμνε άρκετή ψύχρα και ύγρασία. Οι περιπατηταί ήσαν πολύ άραιοι, από το μέρος μάλιστα εκείνο δεν έπερνούσε κανένας. Έξαφνα ό Άριστειδης βλέπει να έρχεται προς τώ μέρος του, με γοργά βήματα, ένας εύζωνος με κομψήν φουστανέλλαν και με άρειμάνιον ύφος. Από τον φόβον του ό κανονιέρης μας, δεν έπρόφθασε να τον αναγνωρίση, να ιδή ότι ό ροβερός εκείνος εύζωνος δεν έπήγαινε να τον συλλάβη, ότι δεν ήτο κανείς άλλος παρά ό άκακος φύλαξ του Ζαπτείου, ό φίλος των μικρών παιδιών και των μεγάλων κυριών και κυριών, — ό κοσμοακουσμένος Μερακλής.

Τόσον όρμητική ήτο ή φωνή του Άριστειδή Πενταπή, ώστε ό αγαθός Μερακλής εστάθη με άπορίαν και έστρηψε τώ μουστάκι του;

— Μωρ' καλάβωσ' αυτό του 'πιδί και 'πδᾶ ἔτσι;—είπε.

Και έξηκολούθησε τον γυρόν του εις τον κήπον.

Ο Άριστειδης εστάθη να πάρη την άναπνοήν του πέραν από την Πύλην του Άδριανού. Από εκεί διέκρινεν εις άρκετήν άπόστασιν τᾶ κομψία μιας στολής, που έγυάλιζαν εις τώ φῶς ενός φανού, ό

όποίος, πρό όλίγου μόλις ειχεν άνασθή. «Είνε άστυφλάξ κ' έρχεται να με πιάση!»—εσκέφθη ό δυστυχής Άριστειδης, κ' έτραξε να χωθή εις τους στενούς δρόμους, προς τώ μνημαίον του Λυσικράτους. Μετ' όλίγον εύρέθη χωρίς να γνωρίξη και αυτός πῶς, έξω, εις τον δρόμον της Άκροπόλεως κοντά εις τώ θέατρον του Διονύσου. Έραντάζετο ότι τον ένυνηγούσαν άστυφύλακες από 'πίσω, ένόμιζεν ότι άκουε βαρέα βήματα και την κλαγγήν των ξιφολογγῶν και προστάγματα τρομακτικώτατα:

— Έπάνω του! πιάστε τον!... στόν τόπο!

Ο Άριστειδης Πενταπής ειχε περᾶστα πόδια του. Μετ' όλίγον εύρέθη εις τον κούλον γῶρον μεταξύ της Άκροπό-

λεως και του μνημαίου του Φιλοπάππου. Έκει, εις τώ ύφος ενός αναχώματος, μία σιαά τον έπεριμεναν ακίνητος και άπειλητική..

Ητον ένας ρωμαντικός κύριος, ό οποίος άπελαμβανεν από εκεί τώ θέαμα της άντελλούσης παντελήνου...

Ο Άριστειδης ένόμισεν ότι έδλεπε την Θεϊαν Δίκην προσωποποιημένην. Έπεσε τρομαγμένος εις ένα σωρόν από χαλίγια, και τον έπιασαν... όχι άστυφλακες, αλλά θρήνοι και κοπετοί.

Τώ ώραϊον πρόγευμα με την θαυμασίαν ρωσικήν σαλάταν και την θαυμασιώτεραν πρόποσιν του Κανάτη, του έβγῆκε παραπολύ ξυνό...

(Έπεται τώ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΥΔΙ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΥΔΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΓ'

Καθώς σᾶς είπα, ό Προθυπουργός στην άρχη ήταν πολύ άνήσυχος, μὴν ήξεύροντας πῶς θα έπερνε τώ πράγμα ό Βασιλεύς.

Εύτυχῶς όμως, ό Κουκουμπιμπής, αφού έξεμπερδεψε με τούς δύο λευκούς, έγύρισε προς τον μαύρον και τού είπε:

— Έννοῶ, καλέ μου και άξιε Μπαμπούλα, ότι σὺ τᾶ έκατάφερες όλα αυτά. Είμαι κατενθουσιασμένος με τον Έλέφαντά σου, και δια να σου τώ άποδείξω, σου άπονέμω την Μεγάλην Ταινίαν της Κυανῆς Λεοπαρδάλεως, και σου δίδο για γυναίκα την αγαπητήν μου θυγατέρα Μπεμπεκερή.

Και με τώ ένα χέρι ό Κουκουμπιμπής έπέρασε στο λαιμό του Μπαμπούλα τώ άνωτατο παράσημο, και με τώ άλλο χέρι του έπρόσφερε όλόκληρη την χαριτόδωτη κόρη του, — ξυπόλυτη, με μπουᾶ και με καπέλο, αγορασμένο στο Παρισί φρ. 4,80. Η τιμή του ήταν γραμμένη σ' ένα καρτονάκι, καρφωμένο μαζί με τᾶ πτερᾶ, ή δε Βασιλοπούλα τώ ειχε άφήση για στολίδι!

(Έπεται τώ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' (Συνέχεια)

Η Γρατσιέλλα ήρχισεν' ό τόνος της φωνής τη, άριστα χρωματισμένος, άντήχησε βαρύς:

Σε βαθεία νύχτα δόδυμαυρη, νύχτα γεμάτη φούκν...

Και ή Γρατσιέλλα, ή άτσιγγανοπούλα με τᾶ μεγάλα μαύρα μάτια, με τᾶ μακρᾶ σγούρομαλλα, ένύτταζε προς τήν «δόδυμαυρη νύχτα» του θεάτρον... Τώ πρόσωπόν της έλαβε τότε έκφρασιν φρίκης, τᾶ μάτια της έμεγάλωσαν ακόμη περισσότερο, ή φωνή της έγινε θερμότερά και μουσικώτερα, τᾶ μέλη της ήρχισαν να τρέμουν, έσοβήθη με τον ίδιον φόβον της, και τώ όρμα του όνειρου που είδεν ή Γροθολία της έδωκε τόσην συγκίνησιν και ταραχήν, σαν νό τώ έδλεπεν άλληθινά.

— Έξοχα!... εφώναξεν ό διευθυντής από τώ καθισμά του. Ποίος λοιπόν σᾶς έδίδαξε να απαγγέλετε έτσι τούς στίχους;...

— Κανείς, κύριε. — Κανείς;... λοιπόν, έχετε έξασκηθή μόνη σας; — Μάλιστα, κύριε. — Έκάματε καλά λοιπόν ν' άκούτε «τόν καθηγητήν σας»!

Και τώ ύφος του διευθυντού ήτο τόσο γελαστό, τόσον εύχαριστημένον, σαν να του ειχε πέση κομψία καλή τύχη από τον ουρανόν.

— Πῶς επάνω! είπε, κ' έσηκώθη από τώ καθισμά του' θα κάμωμεν τᾶς συμφωνίας μας.

— Κύριε, είπεν ή Γρατσιέλλα, θα έχετε την καλωσύνην προτήτερα ν' άκούσετε και την συντρόφισσά μου;

— Α! γαί, παρ' όλίγον να τώ λησμονήσω... Πῶς όχι; Έννοείται, θέλω να την άκούσω.

Και έξανακάθησε γελαστός, ένθαρρυντικώτατος.

Η Ρίτα ήρχισε ν' απαγγέλη με εύθυμίαν, οίστρον και θάρρος απερίγραπτον, ένα κωμικόν μονόλογον.

— Θαυμάσια! εφώναξεν ό διευθυντής, πριν ακόμη τελειώση ή μικρούλα, και έπειτα, άποτεινόμενος προς τᾶς δύο:— Ξεύρετε, είπεν, ότι κάμνετε λυμπρό ζευγάρι; Σᾶν να σᾶς έπλασαν επίτηδες δια τώ προσεχές έργον μου... τώ έργον του προστάτου σας, δηλαδή... Τώρα έννοῶ τον ένθουσιασμόν του!..

Ο διευθυντής και αι δύο μικραί ήθοποιί άνέβησαν εις τώ γραφεϊον.

— Δεν έχετε κανένα; τᾶς ήρώτησε, κανένα συγγενή δια να συμφωνήσω μαζί του;

— Μάλιστα, κύριε, άπήνησεν ή Γρατσιέλλα' είνε ό γέρος παπούς μου, εις τώ θυρωσῶ κάτω...

— Να τον φωνάζετε άμέσως, κόρη μου...

— Μά, είνε και ό Πετρογιάννης, κύριε, είπεν ή Μαργαρώ. Τόν άφινετε νάρθη κι' αυτός επάνω;

— Ας έλθη και ό Πετρογιάννης, είπε μειδιῶν ό διευθυντής.

Ανέβησαν οι δύο άνδρες. Αμα τους είδεν ό διευθυντής, εσκέφθη ότι ήδύνατο να τούς χρησιμοποίηση, και αυτούς' τον μεν Γέρον ως κομπάρσον, τον δε Πετρογιάννην εις τον χορόν των παιδιών. Εύρέθη μάλιστα ότι ό Πετρογιάννης ειχε καλήν φωνήν και ότι ένγνώριζεν αρκετά από φωνητικήν μουσικήν' ήτο μάλιστα άλλοτε πρώτο ψαλιτάκι εις την εκκλησίαν του Δουβρίνου.

— Λοιπόν, σᾶς πρόσλαβάνω όλους εις τώ θέατρον. Και τώρα — έπρόσθεσεν άποτεινόμενος προς τον Γέρον— πῶς θέλετε να κανονίσωμεν την άμοιβήν σας;

— Αν θέλετε, κύριε Διευθυντά, συνηγορήητε δι' αυτό τώ ζήτημα με τον κύριον κόμητα Κ. Αυτός γνωρίζει καλλίτερα παρα ήμεϊς.

— Σύμφωνος' να περάσετε μετα τρεϊς ήμέρας να πάρετε τούς ρόλους σας.

Και ό διευθυντής εσηκώθη δια να πρόπέμψη τον θιασον.

Την στιγμήν παῦ έπήγαινε να κλειση την θύραν, είπε με πολύ καταδεκτικόν τρόπον, προς την Γρατσιέλλαν:

— Αμα ξανρθήτε, ν' αναβήτε κατ' εύθειαν εδώ, και έκτός τούτου, αν έχετε κανένα καπέλλο, φορέσατέ το, αν δεν έχετε...

— Θα έγη, και πρώτης τάξεως καπέλλο, κύριε Διευθυντά! διέκοψεν ή Μαργαρώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

Η ΜΑΡΓΑΡΩ ΦΥΓΑΡΕΙ

— Πετρογιάννη!...

— Μαργαρώ!...

— Τι είναι ό παράδεισος, ξέρεις;

— Διάβασέ τώ στην Κατήχησίν σου, Μαργαρώ, και άφησέ με να μάθω τώ τραγουδί μου για τήν παράστασι...

— Λοιπόν, να σου 'πῶ εγώ τί είναι ό παράδεισος. Είναι ένα σπιτάκι με τέσσαρας τροχούς και τέσσαρας ανθρώπους,

όπου ό καθένας είναι εύτυχής σαν βασιλέας και ή καθεμία σαν βασίλισσα.

— Έννοεϊς τον έπίγειον παράδεισον, Μαργαρώ; Έπρεπε να τώ 'πης από την άρχη. Αλήθεια, είμαστε στον παράδεισο.

— Είδες;... ό Διευθυντής μας είναι εύχαριστημένος, ό προστάτης μας ένθουσιασμένος, οι ρόλοι μας έξοχοι... Έχομεν ένα ακροατήριον... να πηδᾶ κανείς στην όρχήστρα, και να τώ αρχίξη στα φιλιά...

— Αν δεν ήταν τᾶσος κόσμος, διέκοψεν ό Πετρογιάννης.

— Κερδιζόμε χρήματα...

— Καλοτῶμε...

— Καλολοιομώμαστε...

— Και καλοφλουαρέϊτε! διέκοψε μία

«Σε βαθεία νύχτα δόδυμαυρη...» (Σελ. 405, στ. α')

δυνατή φωνή, ή όποια ήρχετο άπ' έξω. Τᾶ δύο παιδάκια έμειναν μάρμαρο, χωρίς να τολμήσουν ν' άπαντήσουν. Είχαν αναγνωρίση την φωνήν του κόμητος.

— Μᾶς είχατε άκούση' λοιπόν; είπεν ή Ρίτα κατεντροπισμένη.

— Φυσικά' άμα είναι χαρούμενη ή Ρίτα, βγαίνει στα κεραμίδια και τώ τραγουδεί. Και τᾶ κεραμίδια του τροχόσπιτου δεν άπέχουν πολύ από τον δρόμον.

Πού είναι όμως ή Γρατσιέλλα;

— Να την, που έρχεται.

— Και ό Γέρος;

— Είς τώ δωμάτιόν του, κύριε.

— Πήγαινε λοιπόν να τον φωνάξης.

Ο κόμης έμεινε μόνος με τον μικρόν, ένῶ ή Ρίτα έπήγαινε να φωνάξη τον

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1905

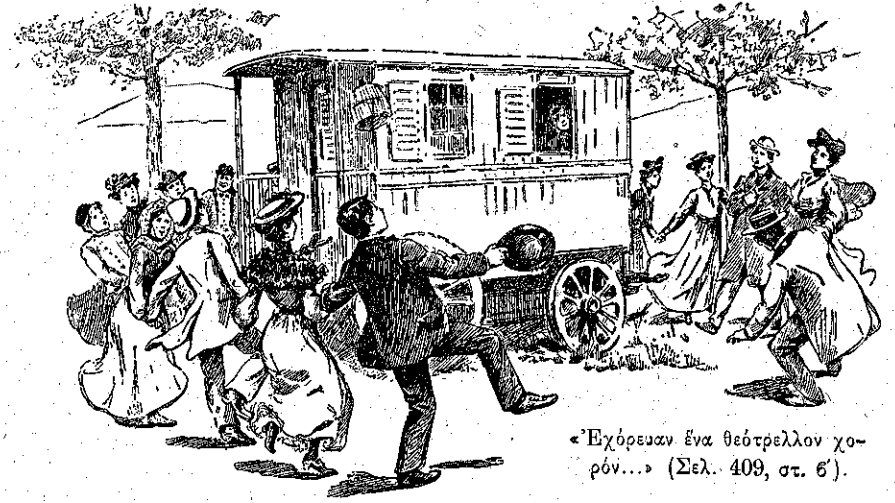
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐδριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 52.

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'. (Συνέχεια)

— Νά, πού λίγο ἔλειψε νά το μαρτυρήσω πῶς καθόμαστε σέ τροχόσπιτο, εἶπεν ἡ Ρίτα, τρομαγμένη, πρὸς τὴν Γρατσιέλλα, ἅμα τὴν εἶδε.
— Εἶπες αὐτοιο πράγμα;
— Ὅχι! μά, ἐπάνω-κάτω.
— Καί σέ ποιόν το εἶπες;
— Σ' ἐκεῖνον πού κάμνει τὸν ὑπρέτην εἰς τὴν κωμωδίαν, ξέρεις...
— Ναι...
— Λοιπόν; Δέν μου λές τίποτε;
Δέν με μαλόνεις; Δέν ἐθύμωσες μαζὶ μου;
— Ὅχι...
— Γιατί;
— Πρῶτα-πρῶτα, διότι το ὁμολογεῖς... καί ἔπειτα διότι εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θά ἦτο δύσκολον νά φυλαχθῆ...
Ἡ Γρατσιέλλα δὲν ὑποπτεύετο ὅτι αὐτὸ που ἐπρόβλεπεν, ἐμελλε τόσον γρήγορα νά ἐπαληθεύσῃ. Ὁ ἠθοποιός, πού ἔκαμε τὸν ὑπρέτην, ἐκυριεύει ἀπὸ περιέργειαν μετὰ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Ρίτας, καί ἠκολούθησε τὴν τετραμελῆ συντροφίαν, ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν. Καί, πόση ἦτο ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν εἶδε τὸν Γέρον καί τὰ παιδιά, ν' ἀναβαίνουν εἰς τὸ τροχόσπιτο καί νά φεύγουν!
Δέν ἄφισε τὴν εὐκαιρίαν νά χαθῆ, καί νά μὴ κάμῃ τὴν φάρσάν του. Μετὰ δύο ἡμέρας, ὅταν ἐσήμανε τὸ μεσημέρι, καί ἡ σοῦπα ἄρχιζεν εἰς τὸ τραπέζι τῶν πρώην πλανοδιῶν, ἠκούσθη μία ὀχλοβοὴ κοντὰ εἰς τὸ τροχόσπιτο, καί κατόπιν φωναί, πού ἐτραγουδοῦσαν ὀλόγυρα, τὴν γνωστήν των χορῶδιαν ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ κόμματος Κ.
— Αὐτὲς αἱ φωνεῖς! εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, εἶνε τῶν συναδέλφων μας!
Ἦσαν φωναὶ φίλαι καὶ χονδραὶ, νεανικαί, γεροντικαί· ἀλλὰ ἔξασφα ἠκούσθησαν καὶ ὄργανα, σχεδὸν ὀλόκληρος ὄρχηστρα ἡ ὁποία συνῶδευε τὸ τραγοῦδι.

«Ἐχώρευαν ἕνα θεότρελλον χορὸν...» (Σελ. 409, στ. 6).

λων μας. — Κλείστε τὰ παντζούρια! ἐφώναξεν ὁ Γέρος ἀπὸ τὴν καμαρούλα του· θά μᾶς κάνουν θέατρον!
Ἀλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν εἶχε διαθέσιν νά ὑπακούσῃ. Ἄ! τὸ θέαμα ἦτο παραπολύ διασκεδαστικόν!... Ἡ Γρατσιέλλα τὴν ἐπράθηξεν ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔκλεισε τὸ παντζούρι, ἐκατέβασε τὸ κωκίνο κουρτινάκι καί ἐπήγαγε νά βάλῃ τὸν σῦρτην εἰς τὴν θύραν... Ἀλλὰ οἱ πονηροὶ ἐκεῖνοι εἶχαν προλάβῃ· εἶχαν ἀναθῆναι σκαλοπατία καί εἶχαν κάμῃ ἐφοδὸν εἰς τὸ τροχόσπιτο. Ὁ τολμηρότερος ἀπ' ὅλους,

δροφωναρά. Νά διαλυθῆτε στὴ στιγμῇ, εἰδεμὴ σὰς πηγαινῶ ἀμέσως στὸ φρέσκο!
Ἦτον ἕνας ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἦλθε νά ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Ἡ ἀστεῖότης ἐκεῖνη εἶχε συναθροίσῃ πολὺ πλῆθος ὀλόγυρα εἰς τὸ τροχόσπιτο, καί ἠμπόδιζε τὴν κυκλοφορίαν. Καί ἄλλοι ἀστυφύλακες ἤρχοντο νά συνδράμουν τὸν πρῶτον διὰ νά ἐπαγάγῃ τὴν τάξιν.
Ἀπὸ τὸν φόβον των μὴ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὸ κρατητήριον, ὅλοι ἀπεσύρθησαν χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν· ἐπρόφθασαν ὅμως, ἰδίως οἱ θεατρίνοι, νά ρίψουν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιχεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

570. Λεξιγραφίος.

Σέδω τυχαία γράμματι ἀδριζομαι, δ φίλοι μου Ὅτι τοῦ νοῦ ἀσθένειαν ἐπρόφεραν τὰ χεῖλη μου.

571. Στοιχειογράφιος.

Ἐμπρὸς σέ χάσμα βρισκεσαι, μά ἔτσι μὴ τὸ μ' ἀρίστης.

Γιατί τραγοῦδι θά σοῦ πῶ... ἄν μάποκεφαλίσῃς!

572. Στοιχειογράφος μετὰ Το-νογορίου.

Εἶμαι τῆς Τούρκιας νῆσος,
Ὅπως ἔχω ἄν. μ' ἀρίστης.
Τὸ κεφάλι μου ἄν κόψῃς,
Καί τὸν τόνον ἄν κινήσῃς,
Ἐχεις... δύναμι μεγάλη.
Ποῦ κανεὶ δὲν ἀμφιβάλλει.

573. Μωσαϊκόν.

Χωρὶς τὸ πρῶτό μου ἀνοιξίς ποτὲ δὲν θά γενῆ, Ὅττε χωρὶς τὸ δεύτερο ὑφαινεταί πανί.
Τὸ τρίτο μου στὸς Φυσικοὺς τὸ ἔχω δανεισμένο
Τὸ τέταρτο στὸν οὐρανὸ τὸ ἔχω ὑψωμένο.
Τὸ πέμπτο μου κεφάλι τοὺς τὸ ἔχουν οἱ σοφοί.
Τὸ σὺνολόν μου, λῦτά μου, φοβοῦνται οἱ δεῖλοί.

574. Πυραμοειδές.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχ. Θεόν.
★ ★ = Πρόθεσις
★ ★ = Νῆσος
★ ★ ★ = Ποταμὸς
★ ★ ★ ★ = Σημεῖον στίξεως
★ ★ ★ ★ ★ = Βασιλοπούλα
★ ★ ★ ★ ★ = Ποιητῆς
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς

575. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Πόλις ἑλλ.—Μέρος τοῦ πλοίου = Ἐθνικόν + Ἐντομόν—Γράμμα = Γράμμα +
Πόλις ἀρχαία—Φόγγος = Ποταμός.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία Πόλις.

576. Κρυπτογραφικόν.

4 2 1 3 4 5 6 5 = Φιλόσοφος
2 1 6 = Ἐπίρρημα
3 1 4 1 = Ἀσθῆμα
4 1 3 6 5 = Μέρος τοῦ σώματος
5 1 3 1 4 1 = Χώρα
6 5 6 5 = Θεότης

577. Φωνηεντογράφος.

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντος, ὅσα-δήποτε φράσ' ἐπαναλαμβάνομένου, καί διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἑκάστον σωρὸν δύνανται ν' ἀλλαχθῆ, σχηματίζονται ρητόν: *ασ-σπ-σπ-σπ-σπ-σπ*

578. Κεκορυθμένον γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καί συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίσσε ἀρχαῖον γνωμικόν:

Χορὸς, πάνος, Σοῦλι, ὄφειλο, δάρον, δόρυ.

579. Ἐλλιποδύμφωνον.

αα - ααα - α - ααα

580. Φωνηεντόλιπον ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσθω φωνηεντόλιπον ὡς ἐξῆς:

★ ★ - ★ ★

Γῆρας, συναναστροφῆ, ὀμιλία, ὀλίγος, ὀκλιλία.
[Ἦσαν αἱ ἀνωτέρω λέξεις ἐληφθῆσαν ἐν τῇ βραβείῳ Σουλῶν τῆς Αἰαίου Ἀριστέλου.]

Ὀδὸς [5Ε], Πτερωτὴ Καρδία [3Ε], Ἄσος [5Ε], Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον [3Ε], Δούμισσα τῶν Σαλώνων [5Ε], Συμφωνίης Ἡμέρα [3Ε], Ἀγαπητὸ Ἀγγελῶδι [8Ε], Μελανόπις [5Ε], Ἀλλοῦ Ἀριστείου [3Ε], Φίλιμα Σκιάς [3Ε], Ναυοικῆ [5Ε], Ἄσρα τῆς Νίκης [10Ε], Ὁροχὸν Ἀμάραντον [5Ε], Μαθαρινοδόμος [8Ε], Ὀνῆος τοῦ Μοσοπράνον [4Ε], Τόρος [5Ε], Μεγαλορεπῆς Φῶσις [5Ε], Γόνδολα τῆς Βενετίας [5Ε], Χειμῶναρον [4Ε], Ἀμύμητος Γελοτοποῖς [6Ε], Διηγόρος τῶν Σπυριωτῶν [5Ε], Φαίγων [5Ε], Ἐυθρόν Προσωπίων [5Ε], Βασιλεὺς τῶν Ρόδων [5Ε], Φῶς τῆς Νυκτός [5Ε] καὶ Ρεμβάζουσα Ὀυρανόλατος [5Ε].

Ἐργεῖουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ γὰρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καί εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀσπρὸ Ἀργάνι (***) καὶ Πτερωτὸν Ὀνῆρον (κυττάτε με! ἢ μ' εἰρήτε;)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: Ἐθνικὸν Ὀρειῶν ([5Ε] διὰ τὴν ὄριαν ἐπιστολήν· ἐλπίζω νὰ μὴ ξαναγράψῃς γρήγορα.)

Ἀνανέωσις ψευδωνύμου: Μικρὸς Λέμβος.

Ἀήλωσις. Ὅσοι ἐπρότειναν ψευδώνυμα, χωρὶς νὰ στείλουν 1 φρ., παρακαλοῦνται νὰ ἐπαναλάβουν τὰς προτάσεις των, συνοδουμένους ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμὸν.

Οἱ ζήτησαντες ψευδώνυμον διὰ τὸ 1906, θά ἴδουν τὴν ἔκρισιν εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ νέου μας ἔτους (2 Δεκεμβρίου.)

Ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου καταργοῦνται ὅλα τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1905. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ διατηρήσουν ἢ νὰ πάρουν νέα διὰ τὸ 1906, πρέπει νὰ στείλουν 1 φρ.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸ ΔΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ θά λάβουν μέρος μόνον ὅσοι θά ἐγγραφοῦν δι' ἑλὸν τὸ ἔτος 1906 μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον.

ΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τιμαρμένη φρ. 2, 50, θά λάβουν δωρεάν μόνον οἱ 100 πρῶτοι ἐκ τῶν ἐγγραφησομένων διὰ τὸ 1906.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλάβωσι: Ἡ Ἀγὴ τῶν Ἐλπίδων μετὰ τὴν Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίων, Χειμῶναρον, Κεντρί, Ἀσθμακόν Ἀνθος καὶ Ἀλώπεκα τῆς Μιτυλήνης — Ἡ Κόρη τοῦ Διὸς μετὰ τὴν Κόμισσον τῆς Κεραλληνίας — τὸ Ἄσρα τῆς Νίκης μετὰ τὴν Γλαῦκα τῆς Ἀθηναίων, Μικρὸν Βιολίστριον, Ὁροχὸν Πανσέλιον, Σανθὸν Βοσκόν καὶ Τζάρον Ἀνακατωμένον — Ἡ Δροσόλοτος Νῆξ μετὰ τὴν Κροσίην, Ἀγνήν Ψυγὴν καὶ Μελανώσιδα — ὁ Ἄσος μετὰ τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγελῶδι, Ἄλιον Ἀριστείου καὶ Ἀνεμῶνην τῶν Πατησίων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάγιος δὲ 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἐύχομαι τῷ «Πανελληνίῳ» Συλλόγῳ εὐρυτάτην διάδοσιν καὶ καλὴν πρόοδον. — Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον, ἀντιπρόεδρος «Διαδόσεως». (Ε-133)

Ἡλλαξα ψευδώνυμον θά μ' εἰρήτε, κύριοι ἐνδιαφερόμενοι; — Ψυχὴ τῆς Λέσβου. (Ε-134)

Ἀπερχόμενοι εἰς Ἀίγυπτον ἀποχαίρετοῦμεν τὸν Γόρδιον καὶ ὄλους τοὺς ἐν Χίῳ φίλους καὶ φίλας τῆς «Διαπλάσεως». — Νυκτοκόραξ καὶ Μεγάλῃ Ἑλλάς. (Ε-135)